

VÂNĂTORUL ȘI PESCARUL ROMÂN IULIE

NR. 43 · ANUL MMXVI

**Căpriorul - aspecte
practice la vânătoare**

▶▶ 10

**Pe fonduri de vânătoare,
pubele ale civilizației**

▶▶ 20

**La pescuit
pe stabilopozi**

▶▶ 32

**„Arginții” din
valurile mării**

▶▶ 34

NR. 43/IUNIE
MMXVI · SERIE NOUĂ

FONDATA ÎN ANUL 1919
REVISTĂ NAȚIONALĂ DE
VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT SPORTIV

REDAȚIA

Președinte executiv

Dr. Ing. Neculai Șelaru

Redactor-șef

arh. Mugurel Ionescu

Redactor corespondent

prof. Bianca Ioriatti

Art Director

Aurel Neagu

Layout/Design

CREA

Difuzare

Ing. Mariana Cristache

CONSILIUL ȘTIINȚIFIC

Acad. Dr. Dan Munteanu

Acad. Dr. Atilla Kelemen

Dr. Ing. Nicolae Goicea

Dr. Ing. Vladimir Talpeș

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Calea Moșilor nr. 128,

București, Sector 2, Cod 020882

Tel: 021-313.33.63

E-mail: revistavpr@yahoo.com

www.agvps.ro

ISSN 1582-9650

Manuscrisele destinate tipăririi vor fi de preferință în format digital. Publicate sau nu, ele nu se înapoiază colaboratorilor. Articolele publicate nu angajează decât responsabilitatea autorilor lor și nu reflectă în mod necesar opinia redacției. Reproducerea oricărui material fără acordul redacției este interzisă.

CUPRINS

VÂNĂTOARE

3 EDITORIAL

Aserțiuni

5 PE ȚEAVA PUȘȚII

Vânătorul începător și atributele lui

6 ETOLOGIE

Căpriorul (*Capreolus capreolus*, Linné 1758)

9 LA ZI

Brexit-ul și efectele sale mai puțin cunoscute

10 DE SEZON

Căpriorul – aspecte practice la vânatoare (II)

11 GASTRONOMIE

Sosul de vin roșu

12 OPINIE

Păstrarea caracterului sălbatic al faunei cinegetice

13 CHINOLOGIE

Considerații chinologice

14 MUNIȚIE

Din nou despre gloanțele de vânatoare fără plumb

15 DE SEZON

Combaterea răpitoarelor cu pene cu ajutorul chemătorilor

16 EVENIMENT

Zile de festival timișorean

18 BRACONAJ

Cum se poate păta imaginea vânătorilor

20 CULTURĂ VÂNĂTOREASCĂ

Pe fonduri de vânatoare, pubele ale civilizației

22 LEGISLAȚIE

Dreptul de vânatoare

23 CHINOLOGIE

Sosirea unor pui (II)

24 CHINOLOGIE

Importanța odihnei

25 PLANTE TĂMĂDUITOARE

Ginkgo Biloba

PESCUIT

28 COMPETIȚII

Campionatul AGVPS

30 PESCUIT LA RĂPITOR

Swimbaiting – categoria grea în acțiune (IV)

32 PESCUIT STAȚIONAR

La pescuit pe stabilopozi

33 GASTRONOMIE

Midii în sos de cidru și *bacon*

34 DE SEZON

„Arginții” din valurile mării

36 PESCUIT PE RÂU

Pescuit static cu muște artificiale „terestre”

38 MUSCĂRIT

Două muște irezistibile pentru avat

39 COMPETIȚII

Concurs de pescuit cu muscă artificială

40 *noutăți* de prin magazine

41 MICA PUBLICITATE

Solunare – Rebus – Mica publicitate

Membrii Consiliului A.G.V.P.S. din România și județele pe care le reprezintă

Președinte: Mugur Constantin Isărescu; **Președinte executiv:** Neculai Șelaru; **Vicepreședinți:** Florin Iordache (Olt, Dolj), Atilla Kelemen (Bistrița, Harghita, Mureș), Teodor Bentu (Giurgiu, Asociații de pescari sportivi); **Membri:** Ion Antonescu (Vâlcea, Sibiu), Dorin Calciu (Alba, Arad, Hunedoara), Adrian Duță (Gorj, Mehedinți), Filip Georgescu (Argeș, Teleorman), Teodor Giurgiu (Bihor, Satu Mare), Nicolae Goicea (Botoșani, Neamț, Suceava), Gheorghe Iaciu (Ilfov), Valentin Jerca (Călărași, Constanța), Cornel Lera (Timiș, Caraș-Severin), Eusebiu Martiniuc (Galați, Vrancea), Paul Niculescu (București), Dragoș Onciulencu (Tulcea), Laurențiu Radu (Brăila, Ialomița), Horia Scubli (Cluj, Maramureș, Sălaj), Florică Stan (Buzău, Dâmbovița, Prahova), Gabriel Surdu (Bacău, Iași, Vaslui).

IULIE

Editorial	3
Eco-etologia căpriorului	6
Căpriorul - aspecte la vânătoare	10
Puncte de vedere	12
Legislație	17
Plante tămăduitoare	25

VÂNĂTOARE

Text și fotografie NECULAI ȘELARU

Cu mai bine de 26 de ani în urmă, am acceptat să renunț la confortul funcției de inspector de vânătoare în Ministerul Silviculturii și, ulterior, la cariera universitară, pentru privilegiul de a lucra sau a conlucra, după caz, în activitatea vânătoarească asociativă, din ce în ce mai confuz reglementată și mai tensionată. Am făcut-o din dorința sinceră de apărare a intereselor asociațiilor vânătoarești, pe atunci, fără excepție, afiliate la AGVPS, și, implicit, de protejare a drepturilor vânătorilor și pescarilor amatori și sportivi ai acestora, pentru a mai putea vâna și pescui în condiții cât de cât acceptabile lor. Drepturi pe care le-am considerat istorice și le-am susținut, recunoscând că activității acestor vânători, în jur de 38.000 în anul 1990, și restricțiilor în vânătoare pe care le-au avut de suportat până atunci, precum și activității celor cca. 200.000 de pescari amatori/sportivi, în acel an, li se datora, în cea mai mare parte, bogăția de necontestat a faunei cinegetice și piscicole, reliefată în statisticile reale și credibile ale vremii. Drepturi pe care le-am susținut și din considerente subiective, în amintirea prietenilor vânători și pescari amatori din trecut, evident mai legiști, deschiși, fraterni, egalitariști și responsabili decât în prezent.

In toată această perioadă de activitate neîntreruptă, de peste un sfert de veac la conducerea executivă a asociației noastre generale, am încercat să coalizez, în jurul acesteia, persoane și personalități care, din pasiune și/sau diverse alte motivații, ni s-au alăturat, uneori doar temporar, în activitățile, acțiunile și inițiativele întreprinse pentru protecția și conservarea a ceea ce se mai putea proteja și conserva din bogăția și valoarea faunei cinegetice și piscicole moștenite. Și, bineînțeles, pentru protejarea și apărarea drepturilor la care am făcut referire, ale asociațiilor tradiționale și ale membrilor vânători și pescari amatori și sportivi ai acestora.

După trecerea atâtor ani și după depășirea unor momente de reală cumpănă pentru însăși existența asociațiilor tradiționale, datorită cărora vânătoarea și pescuitul au mai rămas accesibile vânătorilor și pescarilor de rând, pot afirma că meritele sau eșecurile, după caz, nu au fost și nu sunt nicidecum ale unui singur „alergător de cursă lungă”, cum tendențios se exprima cineva de curând, ci al echipelor succesive de consilieri și directori care s-au perindat la conducerea A.G.V.P.S. și la conducerile unora dintre asociațiile tradiționale afiliate, printre care unii cu adevărat longevivi, fiindcă au știut și/sau au avut interesul să țină aproape de conducerea executivă a A.G.V.P.S., militând consecvent pentru realizarea obiectivelor de interes comun, în cadrul unei strategii elastice, doar în parte dezvăluite în momentele cruciale (1998-2000 și 2010-2011). Meritul, în aproape egală măsură, revine și majorității vânătorilor și pescarilor amatori sau sportivi din țara noastră, care au înțeles lupta dusă de noi în interes general și au susținut-o după posibilități, rămânând relativ uniți în intenții, vorbe și fapte, lângă conducerile A.G.V.P.S. și asociațiilor lor tradiționale.

Acum, când lucrurile sunt cât de cât așezate și drepturile vânătorilor și pescarilor de rând, de a mai vâna și pescui în condiții acceptabile pentru ei, sunt cel puțin, pentru încă o perioadă de timp, garantate, este cazul

Aserțiune

să le cerem și noi să dea dovadă, fără excepții, de înțelegere și corectitudine, din punct de vedere legal și etic, de responsabilitate, în privința ocrotirii și îngrijirii reale a faunei cinegetice și piscicole, și de bună purtare în relațiile cu camarazii și angajații asociațiilor, cărora le datorează, până la urmă, condițiile și reușita acțiunilor vânătoarești, de pescuit sportiv sau de pescuit competițional, după caz. Să le cerem și noi să nu uite că nu le-a picat nimic din cer și că sunt datori să contribuie și ei activ, în continuare, la protecția și conservarea faunei cinegetice și piscicole, în cadrul organizat al asociațiilor vânătorilor și/sau ale pescarilor sportivi, gestionare de fonduri cinegetice și/sau zone de pescuit recreativ/sportiv.

Lumea și condițiile în care se vânează și se pescuiește au evoluat într-un mod surprinzător după evenimentele, cu urmări discutabile, din anul 1990, și iată-ne acum obligați să recunoaștem că nu toate susținerile noastre anterioare mai sunt de reală și strictă actualitate. Că atmosfera în care vânam și pescuim nu mai este la fel de colegială, morală și responsabilă precum în urmă cu 25 de ani.

Numărul posesorilor de permise de vânătoare a crescut în mod continuu, în timp ce cotele de recoltă au scăzut pe zi ce trece, de unde geneza unei oarecare nemulțumiri, ce tinde să ia amploare, în special în rândurile vânătorilor tineri. Mai ales a vânătorilor promovați în ultimii 10 ani, pe baza unor teste teoretice infantile, fără a se ține deloc seamă de pregătirea practică și calitatea umană a multora dintre candidați. Nemulțumirile vânătorilor contemporani vin și de la faptul că vânătoarea a devenit extrem de încorsetată, prin lege, reglementări subsidiare acesteia și decizii neinspirate ale organelor de conducere ale unora dintre asociațiile vânătoarești actuale. Nemulțumirile mai vin și de la faptul că, vrem să recunoaștem sau nu, vânătorii sunt tot mai mult discriminați, direct sau indirect, pe principiul averii, din cauza prețurilor prohibitive care se percep la anumite acțiuni de vânătoare. Și datorită rezervării, uneori forțate, a unei părți importante din cota de recoltă pentru a fi valorificată la străini ori la prețuri „pentru străini”. În sfârșit, vânătorii mai sunt nemulțumiți, de foarte multe ori pe nedrept, și de comportamentul față de ei, ai conducătorilor și angajaților asociațiilor ne-guvernamentale din care fac parte.

Nici pescarii amatori nu sunt foarte mulțumiți de condițiile în care reușesc să pescuiască în zilele noastre, din cauza braconajului piscicol „comercial”, care a diminuat, pe alocuri dramatic, resursa piscicolă naturală. De asemenea, din cauza abuzurilor făptuite la lumina zilei de pescarii profesioniști pe lacurile de acumulare, pe Dunăre și în Deltă, din cauza limitării posibilităților lor de alegere a apelor în care pot să pescuiască, fie și pe bază de reciprocitate, și chiar de sumele, apreciate ca simbolice, pe care trebuie să le achite cu titlu de „taxă pescuit”. Totuși, din cei cca. 200.000 de pescari sportivi existenți în anul 1990, aproape jumătate au rămas alături de asociațiile lor tradiționale, din convingere și în speranța unor vremuri mai bune pentru ei, în cadrul acestor asociații.

Nemulțumiri au și pescarii de competiție, din ce în ce mai numeroși și mai bine organizați, dar nu la adresa AGVPS, din cadrul căreia nu au putut fi ruși, în ciuda reglementărilor „legale”, interesat concepute în acest scop, și a discordiei artificial și deliberat inoculate, de oficiali, pentru

„Mărturisesc, în ceea ce mă privește, după peste un sfert de veac de activitate neîntreruptă în mijlocul evenimentelor surprinzătoare ale tranziției, că salvagardarea A.G.V.P.S. și a unității relative a vânătorilor și pescarilor amatori și/sau sportivi din jurul acesteia, reprezintă o mare satisfacție personală”.

spargerea unității de care au dat dovadă, alături de ceilalți pescari amatori și de vânători. Nemulțumirile lor își au geneza într-o lege a sporturilor nedreaptă în ceea ce ne privește, într-o poziție incorectă a oficialilor autorității sportive față de ei și a imposturii unui „lider” creat deliberat și impus nedemocratic în fruntea unei federații monopoliste și nedemocratice, în care s-a încercat și se încearcă, în mod abuziv, să fie înregimentați toți pescarii de competiție.

Totuși, în aceste condiții complicate și potrivnice A.G.V.P.S. din România, aceasta a reușit să rămână, indiferent de ce s-ar susține, singura entitate cu adevărat reprezentativă, la nivel național și internațional, a vânătorilor și pescarilor amatori și/sau sportivi din România. Așadar, premisele unei reprezentări unitare și eficiente a intereselor acestora au putut fi salvate, în ciuda încercărilor unor reprezentanți oficiali ai statului, de spargere a unității lor și, implicit, de anihilare a puterii de reacție a A.G.V.P.S. la acțiunile ostile tuturor. Și în ciuda nemulțumirilor actuale ale vânătorilor și pescarilor, la care am făcut referire mai sus, și a inițiativelor centrifuge manifestate deliberat, prin vorbe și fapte, de anumiți lideri ai acestora, care s-au dovedit a avea scopuri potrivnice intereselor comune. Iar premisele acestei reprezentări unitare și eficiente trebuie înțelese, acum, ca un garant, de viitor, al posibilităților reale de protejare și conservare a drepturilor de vânătoare și pescuit recreativ sau sportiv, în condiții încă acceptabile pentru marea majoritate a vânătorilor și pescarilor de rând.

Constatarea și recunoașterea acestei realități ar trebui să constituie mulțumirea noastră, a tuturor celor care au trudit, uneori cu sacrificii personale, în acest scop. Și a tuturor celor ce i-au susținut și îi susțin în continuare.

Mărturisesc, în ceea ce mă privește, după peste un sfert de veac de activitate neîntreruptă în mijlocul evenimentelor surprinzătoare ale tranziției, că salvagardarea A.G.V.P.S. și a unității relative a vânătorilor și pescarilor amatori și/sau sportivi din jurul acesteia, reprezintă o mare satisfacție personală. Dar satisfacție incertă, de parte de a fi deplină, când am răgazul de a privi în urmă, la evoluția activităților de vânătoare și de pescuit recreativ/sportiv în România. Evoluție decisă din considerente politico-economice, pe care nu am reușit să le contracărăm, eficient, întotdeauna.

NPR

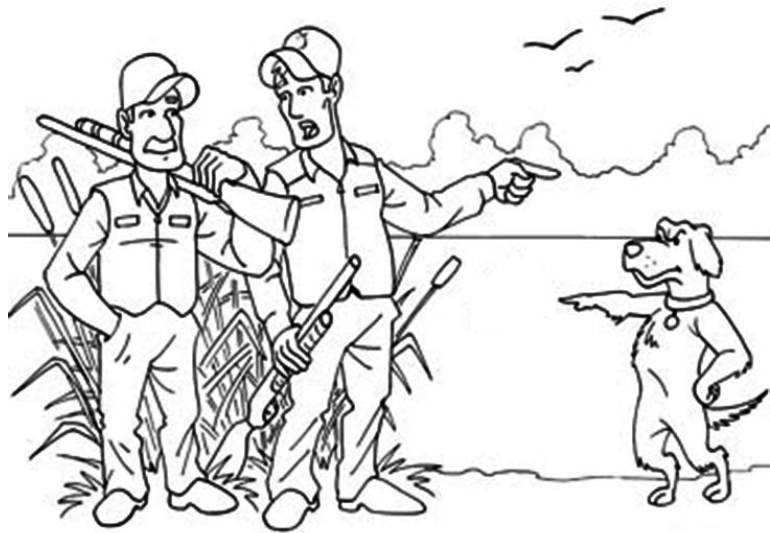
Vânătorul începător și atributele lui

ELIADE BĂLAN

Nu pot să fiu întru totul de acord cu cei care susțin cu tărie că *practica este mama învățării*, când se face referire la vânătorii începători. Din punctul meu de vedere, este o părere lipsită de rigurozitate și nu mă pot abține să afirm că superficialitatea în actul de instruire vânătorească poate avea consecințe extrem de grave, atât pentru vânătorul începător, cât și pentru fondul cinegetic.

Este dăunător să crezi că proaspătul deținător de permis de vânatoare și de armă de vânatoare se poate „descurca” în domeniul unei activități complexe, și să știe din start care sunt atributele unui vânător instruit, înzestrat cu abilități profesionale minimale: receptivitate, cordialitate, cunoaștere, conștiință, respect, angajare, echilibru.

Vremea lui „lasă, că are timp să învețe”, străină de realitatea actului vânătorească autohton și de exigențele prezente, nu intră în dimensiunea prevederilor legislative. Părerea că uneori poți greși și că nu e nimic rușinos, deoarece nu ai multe ore de practică în teren, coincide și cu o altă caracteristică a vânătorului începător: necunoașterea limitelor proprii. Există destule exemple cu personaje care au intrat în corpul vânătorească având o instruire precară, fără un examen riguros susținut în fața unor comisii de specialitate, doar cu obsesia că tot ce mișcă poate fi împușcat, oricând și oriunde. Este nerealist să consideri că incidentele, unele dintre ele foarte grave, sunt străine de superficialitatea dovedită în actul de pregătire cu ocazia obținerii permisului de vânatoare. Pe scurt, este esențială frecventarea cursurilor special organizate pentru instruirea și pregătirea foarte atentă a viitorilor vânători, după înscrierea, ca stagiar, într-o asociație de vânatoare legal constituită. Începătorul trebuie să cunoască armele de vânatoare și, de asemenea, cum să le folosească. În timpul instruirii, învață cât mai multe despre speciile care pot fi vânat pe un anumit teritoriu și, mai ales, perioadele în care poate fi extras surplusul populațional. De asemenea, în cadrul școlarizării, vânătorii începători vor afla cât de important este ca fondul cinegetic să fie ocrotit în cadrul activității pe care o desfășoară cu pasiune, în scop recreativ. Cunoașterea legii este un alt element care intră în structura procesului de instruire.

Câinele meu a spus ca se apucă de vânatoare

Pregătirea teoretică și practică nu are însă granițe sau priorități. Este obligatorie pentru toți vânătorii. Și cel care participă la vânătorească de mistreți, și cel care merge la una de guguștiuci, trebuie să aibă o pregătire temeinică vânătorească autentică. Mă refer inclusiv la faptul că vânătorul începător trebuie să dispună și de o bună condiție fizică, de un rezervor energetic „bine garnisit”. Trebuie să reziste la stres, să aibă o putere de concentrare promptă și intensă, să nu-și irosească,

„Dacă vrei să faci vânătorească corectă de la început, trebuie să ai responsabilitate și maturitate în gândire, pentru a face față tuturor provocărilor. Și să pornești la drum cu o viziune, adică orientat spre o țintă utilă, și înarmat cu un instrumentar informațional bazat pe învățatură multiplă și competentă.”

în timpul vânătorii, atenția pe preocupări mărunte și străine de acțiunea la care participă. Nu trebuie să existe clemență față de actele necugetate petrecute în timpul partidelor de vânatoare. Cu asemenea slăbiciuni, se poate ajunge la întâmplări, nu de puține ori, soldate cu victime. Dacă vrei să faci vânătorească corectă de la început, trebuie să ai responsabilitate și maturitate în gândire, pentru a face față tuturor provocărilor. Și să pornești la drum cu o viziune, adică orientat spre o țintă utilă, și înarmat cu un instrumentar informațional bazat pe învățatură multiplă și competentă.

Prin urmare, dacă rezum cele scrise până acum, aș putea spune că nu trebuie să existe bariere, în sens „lingvistic”, între vânătorul așa-zis începător și vânătorul experimentat. Ar putea fi, cel mult, doar o chestiune de acomodare. Poziționarea fiecăruia dintre ei are de a face, din punctul meu de vedere, cu o competență dovedită și probată pe tot parcursul existenței de vânător. Ambii trebuie să perceapă actul vânătorească ca o decizie asumată pentru practicarea acestei pasiuni într-un cadru legal și civilizată. **NPR**

Căpriorul (*Capreolus capreolus*, Linné 1758)

Dr. GEORGE CRISTIAN GEORGESCU, Dr. ing. MITICĂ GEORGESCU

Continuăm cu exemple privind influența mediului asupra desfășurării proceselor fundamentale în viața animalelor din fauna vânătorească a țării. Ne-am luat libertatea de a înlocui formularea de „faună de interes cinegetic”, deoarece acest termen este adoptat în mod deformat din punct de vedere semantic, față de strămoșescul termen „vânătorească”, mai cuprinzător și mai legat de sensul complet al noțiunii. Fără „a patina” inutil pe gheața subțire a interpretărilor, reamintim că prestigiosul Dicționar LAROUSSE, definește termenul de „cinegetic”, *practicarea vânătorii cu câini și, doar prin extensie, sensul actual, de altfel foarte folosit, cel legat de vânătoare.*

Dar, după ce ne-am „răcorit” explicând de ce preferăm termenul autohton, să revenim la subiectul expus în titlu, deoarece credem că o cunoaștere mai amănunțită a permanentei și variatei influențe exercitate de mediu, în sensul complet al noțiunii, asupra faunei, ne este de folos într-o mai bună cunoaștere a biologiei acesteia. Aspectele abordate apar într-o ordine aleatorie. Dar mai facem o mențiune, aceea că, sub acest titlu, vom folosi informații complementare din surse externe, care se adaugă la cele publicate la noi, sugerând comparația între ele, în condiții geo-climatice similare celor din țara noastră.

Consecințele modificărilor climatice asupra căpriorului

Astfel de studii lipsind în țara noastră, vom ilustra ideea cu un studiu francez realizat de către „Laboratorul de biometrie și biologie evolutivă”

din Lyon – Franța, în colaborare cu ONCFS (Oficiul Național pentru Vânătoare și Faună Sălbatică), formulând concluzii după cum urmează.

Studiul a fost extins pe o perioadă de timp de 26 de ani (1985-2011), în care s-a constatat că temperatura de primăvară a crescut cu 0,07° C/an, ceea ce a produs și o pornire precoce a vegetației, cu 0,6 zile/an. Aceste creșteri de temperatură și porniri de vegetație devansate s-au cumulat de-a lungul perioadei de 26 de ani rezultând, la finele acestei perioade, o temperatură crescută cu 1,82° C și o pornire a vegetației cu 15,6 zile mai devreme decât la începutul perioadei. Însă căpriorul nu și-a modificat data medie a fătărilor, care a rămas cea de 16 mai. Astfel, fătările se produc cu puțin peste două săptămâni după apariția primilor muguri și a primelor mlădițe fragede, elemente care nu mai au aceeași valoare nutritivă pentru femelele care alăptează, deci cu

consecința reducerii drastice și a acestei valori nutritive. Cercetătorii atribuie acestei subtile cauze o creștere a mortalității juvenile și, în final, o reducere a sporului net anual.

Incapacitatea căpriorului de a-și modifica perioada de fătare, în funcție de perioada optimă de găsimă a resurselor alimentare din spațiul forestier, provine din faptul că ciclul său reproductiv depinde de foto-periodicitate, adică de raportul dintre elementele lumină/întuneric, deci între durata zilei și cea a nopții. Acest raport se consideră că ar fi rămas același, în timp ce, de la ultima glaciație, sub efectul temperaturilor mai blânde ale primăverii din ce în ce mai precoce, vegetația pornește mai curând. În plus, data fătării nu pare a fi „moștenită”, în sensul că femelele fătate (născute) mai curând de acea dată medie luată în considerație (16 mai), cu mai multe șanse în faza lor juvenilă de a fi alăptate mai consistent, bene-

ficiind de consumul, de către femelele-mamă, a primei hrane de primăvară, nu au manifestat tendința de a fâta mai curând, comparativ cu congenerile lor fătate (născute) mai târziu de data medie anunțată.

Un alt autor, Jean-Claude Dumas, care folosește ca documentare un număr de 21 de lucrări referitoare la acest subiect, formulează la rândul său o serie de concluzii, astfel:

- Deși căpriorul din habitatul forestier este afectat în sensul prezentat, comparativ cu alte specii de ungulate, el posedă alte însușiri, care îi sunt folositoare în adoptarea unei „strategii adaptabile” la evoluția nefavorabilă a climatului;

- La origine este un reprezentant tipic al habitatelor forestiere, dar i se recunoaște capacitatea de a popula medii foarte diversificate. El poate trăi și în spații mai deschise, în cele acoperite cu tufişuri și chiar în pășuni, acolo unde are posibilitatea să se re-

fugieze și să se ascundă în caz de potențial pericol. Mai mult chiar, s-a constatat că se poate stabili și în apropierea așezărilor omenești, rurale și la periferia celor urbane, unde își poate diversifica și completa dieta, accesând grădinile legumicole.

Căpriorul a început să populeze câmpia franceză începând cu anii '50 și a manifestat stabilitate inclusiv în timpul arăturilor pe mari suprafețe. În general, plasticitatea comportamentală a unei specii este afectată în condițiile unui peisaj fragmentat. Dar, dintre toate speciile de vânat ungulat, căpriorul reprezintă exemplul cel mai remarcabil de acomodare la un astfel de peisaj. Afirmata este susținută și de cercetările autorilor Carruette, 2004 și Abbas F., 2011. Același autor, Jean-Claude Dumas, mai formulează o concluzie interesantă pentru teritoriul Franței, afirmând că „încălzirea climatică nu este amenințarea cea mai gravă pentru biodiversitate, ci transformarea

suprafețelor prin foarte variatele activități umane (de exemplu, creșterea populației umane în zonele foste sălbatice, practicarea unei agriculturi „chimizate”, exploatarea resurselor naturale cu o intensitate și o eficacitate neîntrerupte, datorate unui progres tehnologic accelerat, determină degradarea biodiversității într-un ritm deosebit accelerat”. Bineînțeles că, prin această erodare a biodiversității, suferă toate habitatele și, inclusiv și cel ocupat de căprior, deci, implicit, și căpriorul.

Aceste concluzii au fost formulate pentru populațiile de căprior legate, aproape exclusiv, de mediul forestier, în mod cert în păduri de mari întinderi, adăugându-se și ipoteza că, în condițiile continuării acestor modificări climatice, lente, dar deocamdată sigure, căpriorul va reacționa prin părăsirea mediului forestier ca domeniu vital, adaptându-se la viața în medii deschise, deci în câmpul agricol cultivat. Se apreciază că această modificare se va produce în câteva decenii, ceea ce ar însemna o dovadă a desfășurării procesului de evoluție și adaptare la condițiile de climă modificată, care, ca oricare manifestare de acest gen, nu se produce brusc. Cercetătorii care au realizat studiul mai menționează că, populațiile de căprior stabilizate în câmpul cultivat, nu resimt modificările climatice cu efectele menționate mai înainte, deoarece hrana, constituită în majoritate din graminee cultivate, este disponibilă în cantități absolut suficiente, inclusiv în perioada de lactație a femelelor, deci fără o creștere majorată a mortalității juvenile.

În România

Cum modificările climatice afectează toată suprafața planetei, deci inclusiv cea a României, ne putem întreba dacă, în sensul celor legate de căprior și aceste modificări climatice, există posibilitatea, chiar îndepărtată, ca specia să părăsească habitatul forestier, stabilindu-se în câmpul deschis. Astfel, concluziile prezentate mai sus invită la o comparație cu situația căpriorului de la noi, în arealul său optim din zona de câmpie și colină joasă, din zonele intra și mai ales extra carpatice. De exemplu în sud, în care, în ultimele 4-5 decenii, a fost constatată stabilitatea unor populații de căprior în câmpul agricol, indiferent de anotimp, provocată de reducerea suprafețelor păduroase, începută în aceste zone cu mult înainte de 1989. Peticele de pădure rămase, insuficiente pentru susținerea și

Căpriorul (*Capreolus capreolus*, Linné 1758)

Întreținerea pe termen lung a acelor populații de căprior, servesc totuși ca refugii temporare în condiții de temperatură excesivă (cu „+” sau „-”), ori în condițiile perturbării liniștii prin anvergura unor lucrări agricole.

În plus, în condițiile țării noastre, chiar în habitatele de câmpie și colină joasă, inclusiv în podișul transilvan, unde, eventual, au mai rămas trupuri de pădure mai mari, de câteva sute de hectare, acestea sunt întotdeauna înconjurate de câmpuri agricole cultivate, astfel că populațiile de căprior nu sunt forțate să ducă o viață exclusiv în mediul forestier. În pădurile din zona montană, depărtate de câmpul agricol cultivat, acolo unde există și populații de căprior, acestea sunt într-adevăr supuse unei legături permanente cu spațiul forestier. Dar, este cunoscut faptul că data fătărilor se modifică în raport cu altitudinea habitatelor, iar în ceea ce privește strict prezența esențelor forestiere precoce, ca apariția primilor muguri și lujeri încă nelignificați, oferta trofică este variată (zmeur, plop, salcie căprească ș.a.) Rămâne, deci, de văzut, dacă vreodată se va iniția un studiu similar și la noi, pentru această zonă.

Concluzii

Căpriorul nostru din habitatele sale de câmpie a fost nevoit să se stabilească în câmpul agricol cultivat cu mai multe decenii în urmă, însă nu în urma acelui proces lent de părăsire a spațiului forestier preconizat în perspectiva franceză, ca urmare a lipsei de hrană nutritivă produsă de precocitatea primăverii față de data/perioada medie a fătărilor. Cauzele sunt altele: reducerea suprafețelor de pădure, dar și ca o consecință a creșterii efectivelor, urmată de o extindere a arealului. În monografia „Căpriorul” (H. Almășan, 1967), în care sunt citate și comunicările prof. V. Cotta (1961), se adaugă constatarea efectuării de numeroase populări cu căprior în diverse habitate din arealul acestuia. Îmi amintesc bine că aceste acțiuni de populare au avut un caracter pan-național și că am participat efectiv la realizarea unora dintre ele, mai întâi în perioada în care am lucrat la Serviciul Vânătoare al AGVPS și apoi în fosta regiune Argeș, unde m-am stabilit. H. Almășan (op. cit.) precizează că, în 7 ani (1958-1965), suprafața ocupată de căprior a crescut cu peste 600.000 ha, marea majori-

tate, dacă nu chiar exclusivă, producându-se în zona de câmpie, în pădurile din această zonă și chiar câmpul agricol. Astfel, el citează situația din anul 1958, când existau deja „un număr de 29 de fonduri cu căprior în câmpul cultivat, pentru ca în anul 1965, numărul acestora să fie de câteva ori mai mare”. Legat de acest căprior existent în câmp, îmi aduc aminte că fostul meu profesor, V. Cotta, mi-a făcut cinstea de a-mi cere opinia dacă poate fi considerat o subspecie.

Întrebarea sa a fost consecința unei comunicări pe care am făcut-o despre un fond de vânătoare din sudul județului Argeș, în care, la o evaluare de primăvară a efectivelor de vânat, am numărat „fir-cu-fir” populația de căprior pe câmpul din acel fond de vânătoare, constatând că era mai mare decât cea de iepure, în arealul și habitatul optim a iepurelui. Cred că am răspuns, atunci, că ar fi vorba de un *ecotip geografic*, dar că ipoteza trebuie fundamentată științific.

Deci există o similitudine între ocuparea de către căprior a suprafețelor de câmp cultivat din Franța și a

”Îmi amintesc bine că aceste acțiuni de populare au avut un caracter pan-național și că am participat efectiv la realizarea unora dintre ele, mai întâi în perioada în care am lucrat la Serviciul Vânătoare al AGVPS și apoi în fosta regiune Argeș, unde m-am stabilit”.

„Căpriorul” (H. Almășan - 1967)

celor de la noi, însă cauzele sunt diferite, după cum am explicat. Deși există și o similitudine între perioada fătărilor la căprior în Franța și cele din arealul românesc al speciei (confirmată și într-un material anterior al nostru, „Demografia căpriorului”), specia autohtonă nu are de suferit în perioada lactației din cauza acelei neconcordanțe calendaristice între apariția precoce a primei hrane fragede și începutul alăptărilor, deoarece, trăind în păduri de suprafețe mici – sau relativ mici – înconjurate de câmp cultivat, și chiar trăind în acest câmp cultivat – și încă de mai multe decenii – dovedește că acolo găsește sortimentele de hrană care-i stimulează o lactație superioară din punct de vedere nutritiv. În plus, căpriorul are o preferință clară pentru lizierele de pădure, deci posibilități mai rapide de a accesa câmpul. Altfel nu ar fi rămas staționar în câmpul agricol și s-ar fi adaptat unor alte condiții.

Concluziile obținute de cercetătorii francezi, privind cauzele care erodează biodiversitatea, afectând și căpriorul, din care cităm doar fragmentarea teritoriului și extinderea așezărilor și activităților omenești, se potrivesc și la noi.

Sperăm ca această succintă, și poate edificatoare, prezentare a efectelor modificărilor climatice asupra căpriorului, în sensul decalajului dintre precocitatea primăverii și perioada de fătări, cu argumentările și explicațiile date, să contribuie la stimularea interesului față de tema abordată, pentru cei ce sunt în contact nemijlocit cu natura, vânători și pescari, astfel ca, prin observațiile lor, să aducă elemente noi.

Și, poate mai convingătoare. **NPR**

Brexit-ul și efectele sale mai puțin cunoscute

BIANCA IORIATTI

Marea Britanie a votat, spre surprinderea tuturor, ieșirea din UE. Cu siguranță că „procesul” Brexit va fi unul lung, anevoios și aspru, deoarece acesta nu constă într-o singură serie de negocieri, ci în trei serii: ieșirea din UE, stabilirea noilor relații UE - Marea Britanie și securizarea noilor relații comerciale dintre Marea Britanie și restul lumii.

In ultimul timp, mass-media internațională a vorbit foarte mult despre Brexit, atenția analiștilor focalizându-se pe trei teme centrale: personalitățile politice, riscul unui nou referendum scoțian și nesiguranța care s-a instaurat în rândul cetățenilor obișnuiți, dar și al oamenilor de afaceri, care, pentru a evita riscurile, vor fi precauți și vor determina reduceri semnificative în sectoarele de consum și investiții.

Discuțiile politice, existente acum la nivelul capitalelor europene, vor afecta probabil mai puțin politicile UE. În domeniile în care Marea Britanie a negociat deja o eventuală retragere, ieșirea acesteia nu va fi resimțită prea puternic, însă în sectoare precum agricultura, pescuitul și mediul, în care Regatul Unit a fost pe deplin implicat, impactul Brexit-ului ar putea fi decisiv pentru echilibrul Europei. Cel puțin pe două fronturi, agricultura și climă, contribuția britanicilor la o Europă „mai verde” este majoră. Pe partea schimbărilor climatice, Marea Britanie a fost un adept al acțiunilor ambițioase la nivel european, iar Brexit-ul pune deja semne de întrebare, nu doar în ceea ce privește viitorul țării în privința politicii climatice, dar și a planurilor care urmează Conferinței Schimbărilor Climatice de la Paris, unde, la 12 decembrie 2015, părțile semnatare au ajuns la un nou acord global privind măsurile ce se impun în legătură cu schimbările climatice. Acordul prezintă un rezultat echilibrat, cu un plan de acțiune pentru limitarea încălzirii globale „mult sub” 2° C, votul picând într-un moment total nepotrivit, având în vedere că ratificarea acordului de la Paris se află încă în desfășurare.

Privind și mai în profunzime, Brexit-ul poate altera perspectivele pentru o politică agricolă comună „mai verde”, adică favorabilă biodiversității. Anglia a fost, timp îndelungat, un

suporter activ al reformei PAC, argumentând că subvențiile ar trebui să fie orientate exclusiv către bunurile publice, precum protecția mediului.

Reforma Politicii Agrare Comune (PAC) pentru perioada 2010-2020 include o serie de instrumente care pot conduce la susținerea biodiversității. De exemplu, statele membre oferă stimulente suplimentare pentru încurajarea planurilor de gestionare a

În imagine Elizabeth Truss

„Ca parte a Uniunii, ni s-a permis să coordonăm acțiuni și să stabilim acorduri care au îmbunătățit calitatea vieții, inclusiv a aerului pe care îl respirăm, a mărilor în care pescuim și să protejăm fauna sălbatică. (...) Este clar că vom fi mai în măsură să protejăm calitatea mediului cetățenilor noștri dacă rămânem în Europa”.

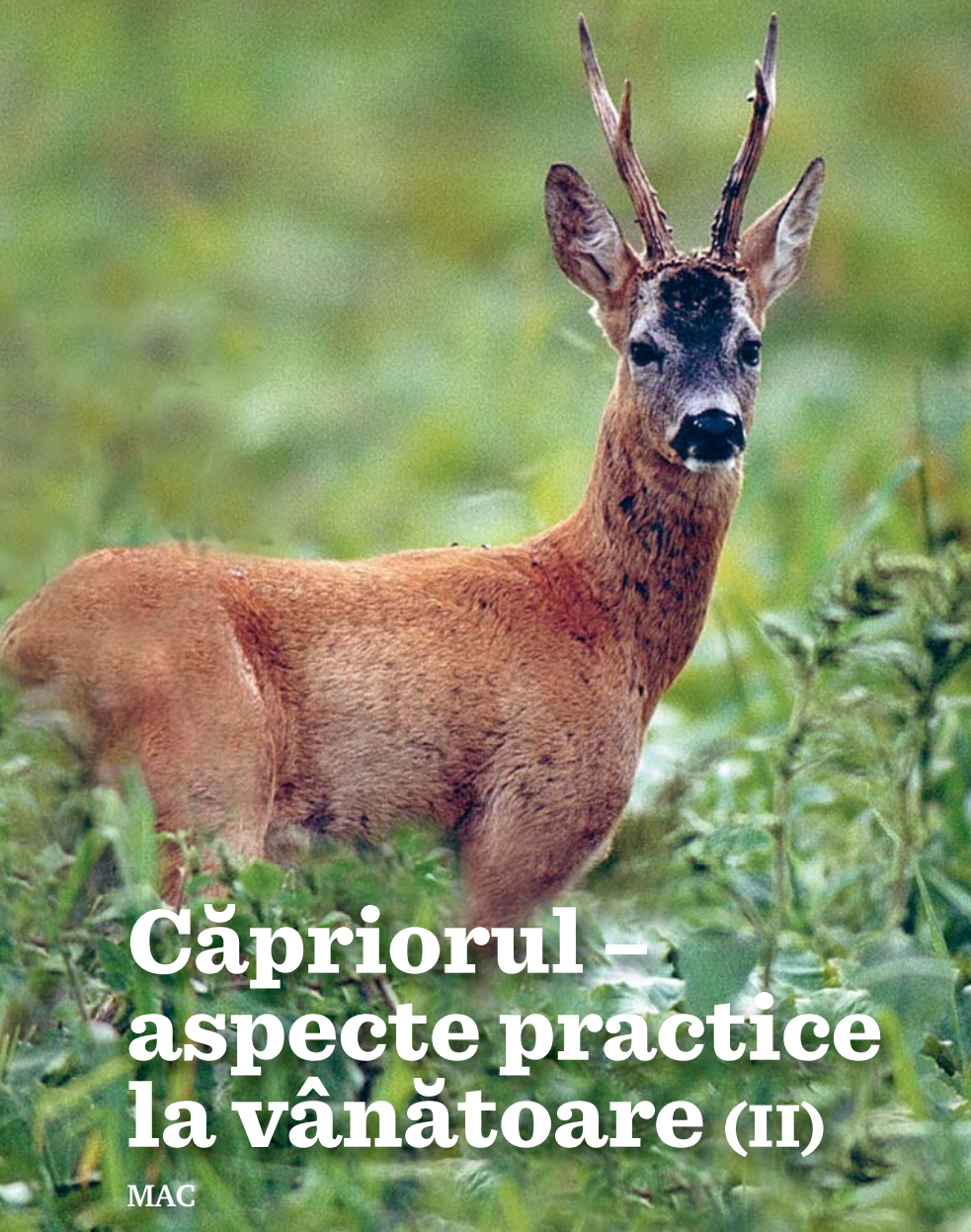
pădurilor, suprafața împădurită a UE fiind în creștere față de 2010. Cu toate acestea, starea de conservare a habitatelor și a speciilor nu arată semne majore de îmbunătățire, principalele cauze fiind intensificarea practicilor agricole, abandonarea terenurilor și expansiunea urbană.

Revenind la Brexit, deja din luna ianuarie protecționistii britanici și-au exprimat îngrijorarea în cazul unei posibile ieșiri a țării lor din blocul european. Într-o scrisoare adresată secretarului de stat pentru mediu, alimentație și probleme rurale al Națiunilor Unite, Elizabeth Truss, 13 academicieni și oficiali britanici și-au manifestat temerile cu privire la consecințele pe care le-ar suferi mediul în cazul unei rupturi între UE și Marea Britanie: „Ca parte a Uniunii, ni s-a permis să coordonăm acțiuni și să stabilim acorduri care au îmbunătățit calitatea vieții, inclusiv a aerului pe care îl respirăm, a mărilor în care pescuim și să protejăm fauna sălbatică. (...) Este clar că vom fi mai în măsură să protejăm calitatea mediului cetățenilor noștri dacă rămânem în Europa”.

Această părere nu a fost împărtășită de cei care au condus campania pentru părăsirea UE, fostul ministru de finanțe al lui Margaret Thatcher, Nigel Lawson, fiind bine cunoscut pentru scepticismul său referitor la schimbările climatice. La fel și liderul partidului anti-UE, UKIP, Nigel Farage, a făcut remarci neîncredătoare pe această temă.

UE, care rămâne de departe cel mai important donator financiar, a sporit resursele destinate biodiversității mondiale, luând primele măsuri pentru a reduce factorii indirecti care cauzează afectarea biodiversității la nivel mondial. Însă datele actuale, furnizate la nivel european, arată clar că, pentru a pune în funcțiune strategiile de conservare a naturii, sunt necesare eforturi și mai mari.

În contextual expus, rolul asociațiilor de vânători și pescari sportivi, care investesc experiență, bani privați, timp și resurse umane specializate, rămâne esențial, iar acest lucru trebuie accentuat ori de câte ori este posibil, cu orice prilej și la orice nivel. **NPR**

Căpriorul – aspecte practice la vânătoare (II)

MAC

După ce am văzut în numărul anterior cum ne väd căpriorii pe noi, să vedem acum ce și cum putem face noi, pentru a-i apropia și pentru a putea dobândi trofeul dorit.

Atât în perioada observațiilor dinaintea deschiderii sezonului, cât și în partidele de vânătoare propriu-zisă la căprior, avem câteva reguli pentru a ne asigura succesul final. Terenul trebuie cât mai puțin deranjat, iar prezența noastră trebuie să fie cât mai discretă și să interfereze cât mai puțin posibil cu activitatea/obiceiurile vânatului, în cazul nostru, căpriorii. Cu cât ei, căpriorii, ne vor simți mai puțin prezența, și cu cât mai bine îi putem vedea și observa noi pe ei, cu atât șansele reușitei se vor înclina sensibil în favoarea noastră.

De aici și cele câteva idei/aspecte simple, dar foarte clare și eficiente, care

ne vor ajuta în reușita partidelor de vânătoare la căprior.

Dispozitivele optice pot face diferența

Să pornim de la condițiile concrete în care se desfășoară, de regulă, vânătoarea la căprior. De cele mai multe ori ne vom afla în teren, la locul ales, dimineața și/sau seara, când luminozitatea este considerabil redusă față de restul zilei. Fie că este vorba de binoclu, telemetru/*range finder* sau lunetă, toate trebuie să îndeplinească o serie de condiții: claritate, luminozitate, strălucirea și conturul bine definit al imaginii, pentru a ne permite identificarea și evalua-

rea precisă a trofeului înainte deciziei de a-l dobândi. Să vedem, fără a avea pretenții exhaustive, câteva elemente pe care trebuie să le avem în vedere atunci când vine vorba despre dispozitivele optice pe care le vom folosi.

Lentilele dispozitivelor optice în general și **prismele** în cazul binocurilor, sunt, relativ mai nou, fabricate din sticlă de calitate superioară, cum ar fi de exemplu *flouride glass*, *lead-free glass*, pentru lentile, sau *BaK4 – Barileich Kron /Barium Crown glass*, în cazul prismelor binocurilor, o sticlă cu factorul de transmitere a luminii extrem de ridicat, element esențial pentru obținerea unei calități ridicate a imaginii, mai ales în condiții de luminozitate scăzută, așa cum aminteam mai sus pentru cazul vânătorii la căprior.

Pentru asigurarea unei funcționalități în condiții de vreme adversă, ploaie, ceață, sau pentru a le menține curate, se foloiesc o serie de tehnologii/tratamente de acoperire a lentilelor cu mai multe starturi, *multi-strat coating*. Așa este, de exemplu, tehnologia *florii de lotus - LotuTec*, *DiamondCoat 2™* care permit o vedere de calitate superioară chiar și în condiții de umiditate atmosferică ridicată sau tehnologia *Swaroclean*, care înlesnește curățarea ușoară a impurităților de pe suprafața lentilelor.

Puterea de mărire și diametrul lentilelor obiectivului sunt două elemente ce trebuie avute în vedere. O lunetă cu putere de mărire variabilă, ce permite reglaje acoperitoare de la 3-4 la 10-15 sau chiar 20+, oferă o plajă mult mai flexibilă de ajustare, permițând folosirea ei în condiții de teren mult mai variate, față de o lunetă cu putere de mărire fixă sau variabilă, dar cu plajă foarte îngustă. La rândul lui, un diametru mai mare al obiectivului sporește considerabil luminozitatea și poate oferi un câmp mai larg de vedere la distanțe mai mari.

Reticulele lunetelor au cunoscut, de asemenea, schimbări semnificative.

Finetea reticulelor și reducerea acoperirii țintei de către acestea, la puteri de mărire sporite ale lunetei, ajută precizia tirului. *Reticulele luminate* pentru condițiile de luminositate scăzută ca și *punctul luminos - iluminated dot*, din centrul reticulelor, sunt alte elemente pe care le avem în vedere când este vorba despre calitatea opticelor.

Și, nu în ultimul rând, amintim despre sistemul de compensare a căderii pe traiectoria a glonțului, așa numitul **sistem BDC - bullet drop compensation**, cu care sunt echipate lunetele moderne, sistem ce permite reglaje rapide pentru tirul la distanțe mari, în funcție de tipul muniției folosite, un avantaj demn de toată atenția, mai ales pentru vânătoarea în condiții variate de teren.

Sunt doar câteva dintre elementele care pot ajuta și spori șansele reușitei în teren. Piața de specialitate prezintă o gamă largă de dispozitive optice, iar

firmele producătoare consacrate se întrec în a oferi produse de înaltă calitate, rezistente, fiabile, cu reglaje rapide. Nu sunt ieftine, dar merită cheltuiala!

Îmbrăcămintea, confort și discreție

Confortul și discreția culorilor sunt două calități pe care îmbrăcămintea/ echipamentul trebuie să le îndeplinească obligatoriu. Confortul, pentru simplul motiv că petrecem destul de mult timp în teren, iar discreția culorilor, pentru același motiv amintit în deschiderea primei părți a articolului, deranjarea cât mai redusă a mediului în care se află vânatul.

Vom include aici culorile camuflaj - în concordanță cu mediul la momentul respectiv, materialul de fabricație - cât mai silențios, rezistența la vânt și la ploaie și, nu în ultimul rând, respirabilitatea, atât de necesară pentru

cazul în care facem un efort fizic îndelungat.

O mențiune specială merită acordată mirosului, cunoscută fiind sensibilitatea căpriorilor, a vânatului în general, față de acest aspect. O soluție eficientă o constituie tehnologia *Scent Lock*, care blochează mirosul corpului uman, fiind fie încorporată direct în materialul echipamentului, sau sub formă de spray ce se pulverizează pe îmbrăcămintea sau detergent în care se spală aceasta. Este o modalitate extrem de practică, ce ne va scuti de grija, deloc ușoară, a deplasării sau poziționării în teren în funcție de direcția vântului, un avantaj demn de toată atenția și în vânătoarea la căpriori.

În ceea ce privește portocaliul pentru siguranță la vânătoare, am văzut deja cum stau lucrurile. Despre alegerea calibrelor și a muniției vom reveni cu o ocazie viitoare. Cătare plină! **NPR**

GASTRONOMIE VÂNĂTOREASCĂ

SOSUL DE VIN ROȘU

NANA NINA

Pentru pregătirea multor preparate din carne de vânat, sosul de vin roșu constituie o componentă ce adaugă un plus de gust și savoare. Folosirea diferitelor mirodenii în cantități și asocieri diferite permite prepararea sosului de vin roșu pentru cele mai diverse gusturi și preferințe.

Ingrediente: 1 kg de oase de vacă, două linguri de pastă de tomate, o ceapă tăiată mărunt, 2 morcovi tăiați cubulețe mici, o jumătate de țelină dată pe răzătoarea fină, două fire de praz tăiate mărunt, 300 ml de vin roșu, o jumătate de linguriță de piper negru boabe, cimbru, frunze de dafin, pătrunjel, o lingură de făină, sare și piper măcinat, după gust.

Preparare: Puneți oasele de vacă într-un vas și dați-le la cuptor cu puțină apă, la circa 200 grade Celsius, timp de o oră. Adăugați circa 1/3 din vinul roșu și transferați tot conținutul într-o cratiță, adăugați pasta de tomate și încingeți amestecul, la foc iute, timp de 3-5 minute. Adăugați ceapa, morcovul, țelina și prazul și dați cratița din nou la foc încă 5-10 minute. Adăugați vinul rămas și mirodeniile, plus un pic de apă, și dați amestecul în clocot. Dați focul mic și lăsați să fiarbă ușor timp de 3-4 ore. Strecurați amestecul și adăugați făina până obțineți consistența dorită. la ceva timp, dar merită! **NPR**

Păstrarea caracterului sălbatic al faunei cinegetice

Text și fotografie NECULAI ȘELARU

Teama ancestrală a exemplarelor de faună cinegetică față de om nu a fost deloc întâmplătoare. OMUL, pe tot parcursul evoluției sale, a vânat fără conținere, din diverse motive, instaurând în timp, un anumit „respect”, de necontestat, al animalelor sălbatice față de el. Chiar în cazul animalelor sălbatice cu mult mai puternice decât acesta, precum este ursul la noi.

Aceasta fiindcă, prin vânătoare continuă de-a lungul mileniilor trecute, OMUL a reușit să extragă, în mod prioritar, tocmai exemplarele mai curajoase sau mai nepăsătoare față de prezența sa, reușind să facă, astfel, o selecție involuntară, prin care a favorizat supraviețuirea indivizilor cu simțuri mai fine și mai sensibili la apropierea OMULUI.

A fost și acesta un aspect pozitiv, de netăgăduit, al importanței activității de vânătoare în natură. Datorită acesteia s-a conservat, de-a lungul timpului, caracterul sălbatic al faunei cinegetice.

În ultima perioadă, din cauza deteriorării condițiilor de mediu și afecțării evidente a efectivelor multor specii cinegetice, au fost adoptate, la nivel național și internațional, măsuri concrete de protecție a celor considerate amenințate sau vulnerabile. Iar prima măsură de protecție impusă a fost de interzicere a vânătorii acestora. O interzicere aproape totală, chiar și a exemplarelor cărora le-a dispărut teama față de OM, și, din acest motiv, au devenit păgubitoare sau chiar riscante pentru acesta și produsele activității sale.

Nu trebuie să ne reamintim, în acest sens, decât exemplul cunoscut al ursului de la noi, care până în 1953, când se vâna fără nici un fel de restricții, și încă vreo 10-15 ani după aceea, când se vâna fără prea mari rețineri, era de o prudență extraordinară, care-l făcea greu de găsit, de văzut și împușcat. Protecția exagerată a speciei, combinată cu gravele greșeli de management al acesteia, au condus, după 1990, la „crearea” ursului semidomestic, gunoier, fără suficientă teamă față de OM și chiar încrezător în privința superiorității forței sale în raport cu acesta.

Dacă luăm și exemplul lupului din România, a cărei apropiere față de om se poate, de asemenea, constata, dar care este mai puțin vizibilă, putem reliefa, în plus, și degenerarea unor exemplare, în condițiile protecției exagerate de care se bucură. Față de perioada anilor '80-'90, când la un efectiv de cca. 2.500 de lupi se împușcau anual 1.500-2.000 de exemplare (60-80% din efectivul de primăvară), acum, la un efectiv aproximativ egal, se extrag anual doar circa 250-300 de lupi (10-12% din efectivul de primăvară). În această situație,

nu numai aspectul reducerii extraordinare a sporului natural – diminuat la 10-12%, din cauza reducerii anterioare a cifrelor de recoltă, creșterii temporare a efectivelor de lupi și reducerii bazei trofice ce a urmat, responsabilă de revenirea lupilor la efectivele inițiale – trebuie să ne îngrijoreze, ci degenerarea fizică și comportamentală a multor exemplare de la noi, precum și crearea lupilor „gunoieri”, primii care se apropie de localități și coboară spre câmpie după hrană. Deci primii care se apropie de OM.

Adevărul că „din prea multă grijă și dragoste față de speciile sălbatice, riscăm să le facem mai mult rău decât bine”, se demonstrează și în contextul exemplarelor date. Dar nu numai în cazul acestor specii și nu doar în România.

Fenomenul semi-îmblânzirii și al degenerării fizice și/sau comportamentale al multor animale sălbatice este evident și în cazul exemplarelor speciilor înmulțite în condiții semiindustriale, crescute de mici în apropierea omului, hrănite sistematic și din abundență de către acesta în sălbăticie etc.

Deloc întâmplător, în „Codul de etică vânătorească” este înscrisă obligația morală a vânătorilor de a contribui, prin modalitățile de ocrotire și îngrijire cu precauție și prin metodele și mijloacele de practicare a vânătorii, la conservarea caracterului sălbatic al faunei cinegetice. Caracter manifestat printr-o teamă firească față de OM, care ține exemplarele de faună cinegetică departe de acesta, de localități, de câmpul cultivat agricol, de animalele domestice etc.

Plecând de la cele prezentate mai sus, este corect și benefic să reliefăm rolul pozitiv, de necontestat, al vânătorilor în păstrarea caracterului sălbatic al faunei cinegetice, dar numai atunci când asigură o ocrotire și îngrijire rațională a acesteia și, mai ales, când practică vânătoarea prin metode și cu mijloace etice și adecvate acestui scop. Este o realitate simplă, care ar trebui corect înțeleasă, atât de administratorii și gestionarii faunei cinegetice, cât și de societatea în care trăim, în mare parte ruptă, în mod evident, de natura sălbatică. **NPR**

Considerații chinologice

Text ALEXANDRU ALACI, Fotografie WALTER DROLL

Chinologia a avut dintotdeauna adepții ei, preocupați nu numai de îngrijirea și utilizarea raselor canine în diferitele domenii de activitate, în funcție de necesitățile umane, cât mai ales pentru a obține avantaje de pe urma unor aptitudini ale acestora, superioare celor omenești (auz, miros, orientare).

C*anis familiaris* este specia primară, ce a conviețuit în preajma comunităților umane din preistorie și până în prezent. Pe genealogia acesteia s-au alambicat și realizat rasele cunoscute în prezent, în peste patru sute de standarde omologate.

Vânătoarea fiind o preocupare ancestrală, ca și pescuitul, a utilizat câinii în permanență, alegând acele exemplare cu aptitudini deosebite, care, prin calitățile avute, au dat randamentele cele mai bune la dobândirea vânatului zburător sau terestru.

Așa a început încă din antichitate, activitatea de selecție și afirmare a unor rase de câini. La începuturile „erei industriale”, cam după anul 1700, necesitatea creării unor noi rase, adaptate pentru deservirea vânătorilor, posesori ai arsenalului tehnic în progres, îi determină însă pe aceștia să renunțe treptat la câinii specializați la șoimărit, plase, rețele și *par force*, utilizați până atunci.

Aceste emulații, de creare a noi rase canine stabile, cu aspect morfologic distinct fiecăreia, au ambiționat chinologii din Anglia, Spania, Franța, Germania și Italia, încât în secolul 19 și în următorul au proliferat o multitudine de standarde ale noilor rase create, care își etalau aptitudinile în competiții chinologice, fiind într-o perpetuă concurență și afirmare.

La noi, în sec. XX, au existat puțini chinologi care au avut preocupări în domeniu. Dintre aceștia îi amintesc pe Nicolae A. Străvoiu și fiul acestuia, Nic N. Străvoiu, care au propovăduit crearea prepelicarului românesc, dar, neavând susținere materială și logistică, bunele intenții s-au risipit în timp.

În a doua jumătate a secolului trecut s-a impus o oarecare disciplină și ordine în prăsirea strictă în cadrul raselor, prin statutele Asociației Chinologice Române, care a stabilit o rigoare și o disciplină chinologică, verificată prin prezentarea documentelor de proveniență în competițiile de profil (urmărire, salvamont, poliție, vânătoare etc.)

Ceea ce pare curios, îl reprezintă faptul că, într-o țară în care pregătirea profesională nu duce lipsă de specialiști în domeniile zootehniei și geneticii,

unii absolvenți, încadrați chiar în institutele de cercetări, nu și-au propus să creeze rase canine românești, reușind să confirme, în secolul XXI, doar *ciobănescul românesc mioritic*, pe care îl aveam moștenire de pe timpul lui Burebista.

Fiindcă, pentru a obține o nouă rasă, se impun voință și cunoștințe zootehnice și genetice, intuiție, bază materială canină, tenacitate și răbdare, selecție în timp și, nu în ultimul rând, bani. Pentru ca, după trecerea mai multor decenii, cu reușite și decepții, să poată să apară noua rasă stabilă, care să-și etaleze aspectul și aptitudinile la porțile afirmării, iar Federația Chinologică Internațională să o recunoască, să o adopte, acordându-i un număr de standard în marea familie a câinilor de vânătoare. **NPR**

Din nou despre gloanțele de vânătoare fără plumb

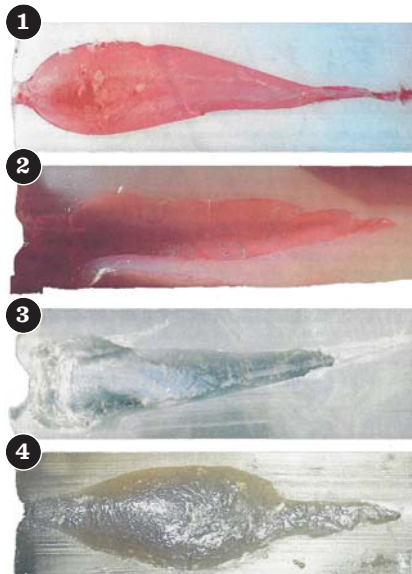
MATEI TĂLPEANU

Agencia Outdoor Marketing International, sprijinită și de firmele producătoare de muniție Blackhawk, Hornady și Savage, a organizat, în ultimii patru ani, 90 de workshop-uri, la care au luat parte 4.700 de vânători și profesioniști, spre a discuta tema „Gloanțe de vânătoare fără plumb”, pe baza a 3.000 de date.

În revista *Deutsche Jagd Zeitung* nr.5/2016, pag. 90-93, autorii Jens Tigges, Andre Schroeder și Jens Bork, în articolul „Nicio teamă față de gloanțele fără plumb”, le oferă vânătorilor, tentați sau obligați să le utilizeze, sinteza concluziilor trase. Criteriul de bază fiind puterea de omorâre, s-a ținut seamă de distanță, viteza inițială și reacția în țintă, dar și de armele și calibrele muniției utilizate. Țintele au fost calupuri de săpun balistic, sectionate în lung și fotografiate (Fig. 1-4).

În prezent există în lume cel puțin 33 de modele de gloanțe fără plumb, oferite de 22 de producători, în 76 de calibre, elaborate cu 350 de încărcături diferite. În asemenea condiții complexe, există vânători nemulțumiți de efectul unui glonț fără plumb, deși bine plasat, pe când alții au numai rezultate pozitive cu același model. Pe unii îi nemulțumește slaba cedare a energiei în corp (nu distruge organe vitale), pe alții insuficienta pătrundere în adâncime. O sistematizare este necesară și la gloanțele fără plumb:

1 Cu fragmentare parțială (ușoare/rapide), glonț care, imediat după ce a pătruns prin

piele/blană, cel puțin 30% din glonț se fragmentează în schije, cu efect instantaneu. Exemplu bun: RWS Evo Green (calup nr. 3). Dezavantajul potențial, la animale mari, este caverna, care nu este destul de adâncă. Exemplu slab: Jaguar Classic (calup nr. 4), poate micșora valoarea cărnii prin hematoame la distanțe mici sau normale (100—150 metri) sau, dacă pătrunde oblic, pierde energie la distanțe mari, iar traiectoria se schimbă după obstacole mici. Alte modele: Sax KJG, Brenneke TAG și TUG Nature+.

2 Cu deformare (grele,lente), glonț care, la pătrunderea prin piele/blană, înfloreste treptat, fără schije și fără pierdere din greutate, nu produce hematoame și nu este abătut din traiectorie de crăcuțe sau ierburi. Exemplu: Romey RSD (calup nr. 2). Dezavantajul constă în viteza inițială mai mică, care le face mai puțin precise la distanțe mai mari, unde nici nu largesc suficient canalul când înfloresc. Exemple: Sellier&Bellot Exergy, Lapua Naturalis.

3 Cu deformare (greutate medie), gloanțe cu viteză înaltă și cu greutate mijlocie față de

gloanțele cu plumb de calibrul respectiv. Ele dau o cavernă mai largă. Exemplu: Hornady GMX (calup nr.1).

În Fig. 5, separată de cele 4 calupuri, vedem 4 gloanțe (cal..30-06) de fabrică, scoase din calupuri, cu vitezele inițiale ce aparțin grupului 3: Hornady GMX Superformance 939 m/s, Barnes TTSX 905 m/s, Nosler E-Tip 854 m/s și Federal Trophy Copper 854 m/s (de la stânga la dreapta).

În Fig. 6 se arată în stânga, un glonț Hornady GMX sectionat, întreg, apoi deformat după ce a lovit la 50 m, la 150 m și la 250 m. Este clar că viteza în momentul impactului este decisivă pentru deformare.

În Fig. 7 vedem glonțul RWS Evo Green cu schije scoase din calupul nr. 3, după fragmentarea a circa 30% din corpul ce provoacă o cavernă scurtă.

Autorii insistă asupra curățării țevii cu care s-a tras înaintea vânătorii, dacă gloanțele fără plumb nu sunt din tombac, care acoperă, în general, miezul din plumb al gloanțelor clasice. În principiu, la gloanțele fără plumb, viteza contează mai mult decât diametrul și greutatea glonțului, invers decât la cele cu miez din plumb. **▼PR**

Combaterea răpitoarelor cu pene cu ajutorul chemătorilor

TITUS PINTEA

Sezonul de vânătoare s-a încheiat, și iată că mulți stimați colegi vânători și-au pus armele în dulap până la începerea sezonului viitor, deși ar mai avea posibilitatea unor partide de vânătoare, dacă și-ar dori.

Mă tem însă că pledoaria mea nu va fi însușită de „fripturiști”, care, constat cu regret, au uitat că, în teren, nu tot ce zboară se mănâncă, și mai sunt zburătoare care, înmulțindu-se peste măsură, ne vor lăsa, an de an, tot mai puțini iepurași și tot mai puține cuiburi de fâzănite și de potârniche.

Și aici mă refer la omniprezentele grive și coțofene, specii dăunătoare, care însă ne pot oferi plăcute partide de vânătoare cu chemători. Aici fac mențiunea că încercările de a te apropia de o grivă ce cârâie în vârful ploplului este, de la bun început, un eșec.

În magazine au apărut chemători de cea mai bună calitate pentru atragerea grivelor, păsări deosebit de prudențe și deosebit de dăunătoare.

Deci, un mic colectiv de vânători, ce țin la fondul lor, se amplasează în umbra ploplilor ori arinilor, unde au depistat cuiburi de coțofene sau de ciori.

Sunt indicate costumele de camuflaj care ne acoperă obrazul și mânuși, deoarece fața omului și mâinile neaco-

perite sunt rapid identificate de păsări.

Componenții micul colectiv se vor ascunde la o distanță de 50-60 metri unul de altul, vor evita mișcarea, iar unul dintre pușcași va activa chemătoarea, la auzul căreia, în curând, se va crea un culoar aerian al grivelor curioase, pornite să-și caute suratele.

Este indicat să se împuște una, două grive, ce vor fi expuse pe câmp sau în poieniță, la loc vizibil și se va aștepta o perioadă de timp. Grivele își vor relua patrularea, evident la activarea chemătorii și vor începe un zbor rotit deasupra suratelor nemișcate, devenind ținte bune pentru trăgători.

Cu ani în urmă, am ieșit cu un coleg în lunca Crișului, într-o zonă cu copci înalți, plini de cuiburi de grive și coțofene și ne-am clădit rapid două colibe din strujeni, lăsându-ne și o deschidere pentru foc. Am pus un iepure umplut cu paie și urechile ridicate cu sârmă, care parcă ședea popândău și, nu peste mult timp, două grive au început un zbor rotit, tot mai jos, până au intrat în bătaia op-

timă a armei. Apoi le-am așezat lângă iepuroiul de paie și, în final, am reușit ca, în 3-4 ore de distracție folositoare, să împușcăm 16 grive și coțofene.

Socotim câte progenituri ar fi distrus aceste păsări dăunătoare, câți vâțui ar fi extras din fondul de vânătoare și câte ouă de fâzănite ori potârniche, las calculul la analiza și concluzia distinsului cititor.

Deci, la o asemenea partidă, avem parte de o distracția foarte plăcută, dar și utilă, care ne va recompensa în sezonul următor. **NPR**

CE VÂĂM

MAMIFERE: căprior (mascul), mistreț, șacal, vulpe.

PĂSĂRI: cioară grivă, cioară grivă sudică, coțofană; **de la 10 iulie:** stâncuță.

Zile de festival timișorean

Text și fotografie MARIA SĂVULESCU

În general, temele la care revin periodic sunt legate de respectarea eticii vânătoarești, de respectarea mediului și a faunei ce îl populează. Notele critice și regretul, generate de acțiunile unor membri ai vânătorimii, sunt des întâlnite în articolele mele. Date fiind acestea, este o bucurie să poți povesti și despre obiceiuri sănătoase, despre pasiunea și dragostea pentru tir, vânat, natură și câinii de vânătoare, despre camaraderie și omenie. O îngemănare a acestor trăiri, manifestări și sentimente, pot fi regăsite, an de an, la evenimentele prilejuite de Festivalul Vânătorilor Timișoreni organizat, în fiecare vară, de către Clubul de Vânătoare Timișoara, împreună cu AJVPS Timiș, cu suportul Consiliului Județean.

Printre invitați, s-au numărat, și în acest an, domnul dr. ing. Neculai Șelaru, președinte executiv al AGVPS, reprezentanți ai Consiliului Județean Timiș, domnul Cornel Lera, director al AJVPS Timiș, precum și delegațiile Camerei de vânătoare din Csongrad și ale Clubului de Vânătoare Szeged. La manifestări au participat și grupele de vânătoare prietene din Serbia și Ungaria.

Manifestarea, ajunsă la cea de a 7-a ediție, a fost organizată, ca în fiecare an, la Poligonul de tir Diana. Locația, așezată la marginea orașului de pe Bega, la umbra pădurii, oferă spații generoase, corespunzătoare organizării concursurilor chinologice, de tir și „de ceaune”. Oaspeți, participanți, câini nebunatici, trofee de excepție așezate în standuri cu grijă aranjate, sunete de

FAȚETE ALE ACTIVITĂȚII VÂNĂTOREȘTI

Mergând spre „Festivalul Vânătorilor” din Timișoara, la început de iulie 2016, mă gândeam la ce aprecieri aș mai putea face, pentru a nu repeta cele ce s-au mai spus pozitiv despre organizarea acestuia și pentru a nu reține prea mult atenția participanților, în momente în care aveau ceva mai bun de făcut.

Ideea mi-a venit în timp ce lecturam un proiect de articol referitor la braconarea unei capre negre în Parcul Național Munții Rodnei, braconaj despre care mass-media a vuit, pe bună dreptate, la sfârșit de iunie 2016.

Cunoscând cât de cât braconajul sfidător petrecut în Pietrosul Rodnei, am rămas surprins de lipsa de documentare a reporterilor și de acuzele grave și nedrepte aduse, în mod indirect, întregii obști a vânătorilor. În fapt, în acest braconaj, repet sfidător, nu au fost implicați, în nici un caz, vânătorii. La fel ca în multe alte cazuri similare de braconaj cinegetic, blamate periodic în mass-media, prin care sunt culpabilizați „eficient”, dar fără vină, vânătorii.

În cazul braconajului la care ne referim, au fost implicați câțiva tineri aventurieri, dintre care unul, purtător de carabină cu lunetă. Acesta, în miezul zilei, în plină zonă interzisă la vânătoare și în prezența unor martori-turiști, a avut curajul să împuște o capră neagră. Complicitatea celorlalți doi tovarăși-însoțitori și ai gazdelor acestora

corn, zgomotul focurilor de armă, mirosurile îmbietoare ce se ridică din ceaune, zarva copiilor bucuroși de reușita la tirul cu aer comprimat, ritmurile cântecelor românești, verdele, încă crud, al codrului ce străjuiește adunarea, toate la un loc crează, an de an, premisele unei manifestări cinegetice cu note câmpenești.

În acest an, festivalul s-a desfășurat pe durata a două zile. În prima zi au fost organizate concursurile de tir, la care au participat vânători din toate grupele și asociațiile participante la festival. Ce-a de-a doua zi a festivalului a fost rezervată concursului chinologic, celui de tir cu aer comprimat pentru copii și concursului „de ceaune”. Ca în fiecare an, concursul chinologic a adunat cei mai mulți privitori, dornici să admire frumusețea și abilitățile câinilor de vânătoare. La

concurs au participat câini din rasele cele mai cunoscute, folosite la vânătoare: scotocitori, de aret, copoi. Copiii s-au putut bucura de prezența unor exemplare deosebite din rasele pointer, setter, brac cu păr sărmos și cu păr scurt, springer, copoi, vizsla. Locurile 1-3 au primit cupe și diplome.

S-au acordat premii pentru cele mai bune preparate culinare, pentru cel mai frumos stand, pentru cele mai frumoase trofee de cerb, cerb lopătar, mistreț, căprior, craniu de urs și lup și pentru performanțele de la tirul cu aer comprimat.

Astfel de manifestări trebuie promovate, căci ele apropie oamenii de fenomenul cinegetic, îi ajută să îl înțeleagă și să facă diferența între vânătoarea făcută în spiritul eticii vânătoarești, cu drag de natură și animale, cu moderație

și cumpătare, cu modestie și respect, și simplul act de a ucide, mult și oricum, pe care nici nu îl putem numi vânătoare.

Îmi amintesc de povestirile unchiului meu, ce îmi spunea de bunicul lui: arma, pusă la loc de cinste într-un cui din camera mare, era luată împreună cu doar două cartușe. Dacă erai demn, două cartușe erau suficiente pentru a putea pune pe masă un iepure sau un fazan. Se pușca doar cât era nevoie, cu grijă și respect pentru vânat. Astfel, ne putem păstra efectivele de vânat și putem crește vânători responsabili. Nu cantitatea contează, ci calitatea tirului, a relației cu câinele de vânătoare, a bucatelor plămădite, a terenului de vânătoare. Și toate acestea pot fi păstrate prin corectitudine și responsabilitate de către fiecare membru vânător. **NPR**

de la Stația Meteorologică, la care braconierii și-au lăsat mașinile de teren și au dus capra neagră împușcată, nu se aduce în discuție decât ca pistă evidentă, ușor de urmărit, pentru organele abilitate cu descoperirea și sancționarea vinovaților. Dar vinovații nu au fost, în nici un caz, membri vânători ai unor organizații vânătoarești gestionare de fonduri cinegetice.

Până la descoperirea vinovaților, dacă se va dori totuși acest lucru, nu putem să nu remarcăm că rangerii Parcului Național, de profesie pădurari ai RNP Romsilva, inspectorii Gărzii Forestiere și ai Gărzii de Mediu, funcționarii Agenției locale de Protecția Mediului, polițiștii și jandarmii din zonă, fără excepție retribuiți de societate pentru menținerea ordinii și impunerea legii, inclusiv în mediul sălbatic și, mai ales, în ariile naturale protejate, nu fac aproape nimic în acest sens, favorizând, prin nepăsare, indulgență și inacțiune, comiterea unor astfel de fapte antisociale și culpabilizarea, pe nedrept, a vânătorilor. Ca să nu mai lungim vorba, remar-

căm că, în ariile naturale protejate din care se retrag vânătorii și structurile lor de pază, retribuite din bani privați, se lasă loc instalării braconierilor și haosului, pe cheltuială publică.

Noi nu susținem că, printre vânători, nu sunt și braconieri, fiindcă „pădure fără uscătură”, nu se poate, dar a culpabiliza lumea unor oameni pasionați, care fac pe cheltuiala lor privată mult mai mult bine faunei sălbatice, mediului acesteia de viață și echilibrului în natură, decât structurile de stat retribuite din bani publici, este nedrept și condamnat.

Iată de ce socotesc că este benefic pentru noi, vânătorii organizațiilor gestionare de fonduri cinegetice, să relieffăm, în fața societății non-vânătoarești, că faptele abominabile despre care suntem acuzați nu au nici o legătură cu activitatea noastră, ci din contră. Noi, vânătorii, am știut și știm să ocrotim, să îngrijim și să extragem doar surplusul populațional, pe banii noștri privați, în interesul societății, care retribue din bani publici, deocamdată fără eficiența

așteptată, nenumărate structuri ce se dovedesc, în zone precum Borșa Maramureșului, complet impotente.

Iată de ce, la acest festival vânătoresc, simt nevoia să remarc meritul AJVPS Timiș, al conducerii acesteia, în primul rând al președintelui Traian Oprea și al directorului Cornel Lera, pentru organizarea periodică a unor astfel de manifestări, festivaluri și expoziții vânătoarești, care reliefează și alte aspecte, spirituale, ale activității vânătoarești, benefice pentru natură și societate. Fiindcă festivalurile și expozițiile vânătoarești organizate la Timișoara, deși multiplicare prin imitație în multe alte zone ale țării, rămân deocamdată inegalabile.

Felicitări organizatorilor și participanților, ultimilor fiindcă au știut și știu să țină aproape de organizatori, să vâneze în cinste și omenie și să se distreze vânătoarește în astfel de ocazii, împreună cu familiile și prietenii lor.

Închei prin a repeta urarea „de a o ține tot așa!” **NPR**

-Neculai Șelaru

Cum se poate păta imaginea vânătorilor

ELIADE BĂLAN

Simplu, comițând o faptă odioasă, aidoma netrebnicilor care au împușcat, de curând, o capră neagră lângă lacul Iezer, sub Pietrosul Rodnei, în plin sezon de interdicție, sub privirile unor turiști aflați în zonă, foarte aproape de Piciorul Moșului. Isprava la care mă refer intră în sfera actelor explicite de „terrorism cinegetic”. Ca atare, nu avem nevoie de mai multe argumente pentru a ajunge la concluzia că, ceea ce pot proteja vânătorii corecți, poate distruge un purtător de armă cu porniri ucigașe, care comite fărădelegi în cel mai barbar stil, în numele a ceea ce crede el că este vânătoare.

Îmi este clar că, în cazul acesta, autorii faptei, printr-o răfuială personală cu un animal sălbatic, nu au realizat decât deteriorarea ecosistemului, apelând la o practică complet străină de vânătoarea durabilă și de codul vânătoresc.

Acești braconieri ai caprei negre, loviți de patima cruzimii și mânați de dorința uciderii, au repetat o faptă intrată în rutină, fără teamă de repercusiuni. După reacția avută în momentul în care au trecut printre

corturilor turiștilor, avertizându-i pe tineri să nu-i fotografieze, am convingerea că așa-ziiși „vânători” și prietenii lor suferă de o boală care otrăvește mediul, printr-o intruziune în spațiul trăirilor normale, în cinismul nealterat și în comportamentul civilizată.

Vă invit să citiți cu atenție declarația unui martor, șocat de ce a putut să vadă lângă lacul Iezer, și apoi să măsurați gravitatea actului de braconaj săvârșit de un pretins vânător, care, cu certitudine, nu este membru al nici

unei organizații vânătoarești gestionară de fonduri cinegetice. Ci doar de posesor, foarte probabil ilegal, de armă de vânătoare cu glonț și lunetă.

„Eram lângă lacul Iezer, lângă Creasta Piciorul Moșului. Ne-am pus corturile. Pe la ora 20 au venit doi tineri, în jur de 30-35 de ani, care au trecut printre corturile noastre. Unul dintre ei avea o pușcă la spate, la care era atașată o lunetă foarte puternică. Gesticulau și arătau spre Creasta Piciorul Moșului, care este situată în

dreapta Lacului Iezer, cum urci. Ne-am uitat și noi și am văzut o capră neagră. Ne-am dat seama că vor trage în animal și nu ne venea să credem. Am început să fluierăm, să facem zgomot, să scape. Au tras un foc, noi fluieram și capra a fugit. Apoi, s-a oprit și s-a întors, și atunci au tras al doilea foc, iar animalul a căzut. Bărbații, mai veniseră trei, erau cinci în total, au rostogolit animalul la vale și, când au ajuns la jnepeniș, l-au apucat și l-au cărat la mașinile pe care le aveau parcate în curtea Stației Meteo din zonă. Nu ne venea să credem. Am încercat să facem poze și chiar am reușit cu un telefon pe sub braț, dar unul dintre bărbați s-a întors spre noi și ne-a spus «poate vă prind cu poze» și a plecat mai departe.»

1 Prima întrebare: știa acest individ, cu pasiuni sinistre, care trăiește într-un anturaj dubios, oricând dispus de a face rău fizic animalelor sălbatice, că vânarea caprei negre se face numai în perioada 15 octombrie – 15 decembrie, pentru trofeu, și între 1 septembrie – 15 decembrie, pentru selecție? Știa, desigur, așa după cum, cu certitudine, știa că se găsește într-un parc național în care vânătorii nu au ce căuta și vânătoria este strict interzisă. În concluzie, a dat „de pământ” cu legea, aidoma tâlharului la drumul mare.

Cauzele sunt multiple, însă, pe primul loc, este lipsa de responsabilitate civică, coroborată cu desconsiderarea tuturor normelor și regulamentelor vânătorești, în condițiile în care rangerilor parcului, angajați ai RNP Rom-silva, și funcționarilor publici ai agenției locale de mediu, Gărzii de Mediu și Gărzii Forestiere, poliției și

jandarmeriei din zonă, nici nu le pasă de unul dintre obiectivele lor de activitate, pentru care sunt retribuți de societate.

2 A doua întrebare: gestul tinerilor de a împiedica uciderea caprei negre a fost considerat de braconieri ca fiind un amestec în treburile lor interne? De ce nu a existat un grad minim de vinovăție și, implicit, de conștientizare a faptului că se încalcă legea, fiind mai mulți martori, care pot depune mărturie în fața organelor abilitate? Să fie oare legislația atât de permisivă, încât nu dăunează grav libertății când vine vorba de braconaj în zona Borșei sau braconajul cinegetic este considerat insignifiant în privința gravității, comparativ cu celelalte fapte antisociale comise în aceeași zonă?

3 A treia întrebare: complicitatea gazdelor de la Stația Meteorologică, locul de parcare a mașinilor braconierilor, este mai puțin condamabilă pentru ceea ce s-a întâmplat în imediata lor apropiere?

S-ar zice că nu contează ce spune legea, atâta timp cât unii dintre braconierii borșeni, dominați de instincte primitive, fac uz de armă, fără legătură cu etica, cu principiile și cutumele acceptate și respectate. Cu siguranță că va urma un dosar de braconaj cinegetic pentru împușcarea unei capre negre, specie de interes cinegetic. Poate va veni și momentul unui proces și apariția făptuitorului și a martorilor în fața instanțelor de judecată.

Nedumerirea subsemnatului, față de aceste personaje și de tot anturajul care le aplaudă, este de cum își per-

mit, fără teamă de repercusiuni, o astfel de sfidare, sub acoperirea aparentului anonim, desigur, și al oficialităților locale, care cunosc foarte bine ce s-a întâmplat și se întâmplă în zonă. Un comportament, cum nu se poate mai dăunător pentru imaginea corpului vânătoresc și, implicit, pentru societatea în care trăim. Ce trebuie să afle răufăcătorii, cu sau fără permis de armă și de vânătoare, este că, pentru braconaj, se plătește, pentru nesăbuintă, se plătește, pentru nerespectarea legii, se plătește. Fiindcă ulciorul nu merge de multe ori la apă. Nimeni nu crede că braconierii mai pot scăpa și acum. Dar în Borșa, totul este posibil.

Ce-i de făcut? Să nu stăm deoparte și să luăm atitudine, cu fermitate și demnitate, în litera și spiritul legii, când este vorba de încălcarea acesteia, pentru prevenirea sau pedepsirea unor astfel de fapte. Mai ales când, se cunoaște neoficial, că este vorba de braconaj comis de persoane sau cu complicitatea unor persoane retribuite, din bani publici, să păzească integritatea parcului național din zonă, a pădurii și a faunei cinegetice.

Fenomenul braconajului, comis de astfel de angajați ai societății noastre, este, de fapt, o nelegiuire extrem de gravă, atât la adresa faunei cinegetice și mediului înconjurător, cât și pentru prestigiul vânătorilor, care nu au nici o legătură cu fapta și faptele similare din zonă și sănătatea morală a societății în care suntem nevoiți și trebuie să supraviețuim. De aceea, se impune să nu mai trecem cu vederea, mai ales în zona Borșa, astfel de fapte, care nu trebuie să se mai repete! **NPR**

”Fenomenul braconajului, comis de astfel de angajați ai societății noastre, este, de fapt, o nelegiuire extrem de gravă, atât la adresa faunei cinegetice și mediului înconjurător, cât și pentru prestigiul vânătorilor, care nu au nici o legătură cu fapta și faptele similare din zonă și sănătatea morală a societății în care suntem nevoiți și trebuie să supraviețuim. De aceea, se impune să nu mai trecem cu vederea, mai ales în zona Borșa, astfel de fapte, care nu trebuie să se mai repete!”

Pe fonduri de vânătoare, pubele ale civilizației

Text și fotografie CONSTANTIN RĂDAN

Ca vânător ori simplu turist, accesul la natură poate contribui, în mod semnificativ, la capitalul nostru spiritual și, implicit, la buna dispoziție dătătoare de sănătate, atât de scumpă nouă, fiecăruia. Mama-natură ne oferă în toate anotimpurile anului un calendar cu momente deosebite, care mai de care mai plăcute, deloc identice, mereu surprinzătoare, după cum reușim să apreciem clipa. Bucuria fantasticului peisaj sălbatic de iarnă, al zborului la pasaj al găștelor, ori simfonia unică a boncănitului impunătorilor masculi cu trufașe coarne, sunt numai câteva momente de basm datorite de diversitatea faunistică. Este un dar de la natura care, uneori, ne îngăduie prea multe greșeli, multe dintre acestea fiind rezultatul nesăbuiței omului, pentru că, parafrazând, acolo unde educație nu e, nimic nu e...!

Sezonul de vânătoare la anumite specii de vânat își urmează cursul, verdele naturii, galbenul holdelor de orz, grâu, floarea-soarelui, limpezimea râului cu apă rece, fac parte din normalul firesc și așteptat de fiecare dintre pământeni. Natura, ajutată de noi, cere respect vânatului și respect vânătorului, pentru că și el este om. Dar, a pângări nepătatul tablou al tainicei naturi cu mizeria gestului, lipsit de autocontrol, al celui ce ignoră rostul conviețuirii în colectivitate, pentru că EL nu este în stare de a fi exemplu pozitiv, înseamnă pentru noi, cei din jurul lui, care îl acceptăm printre noi, un gest penibil, pentru că încercăm să-i cerem tocmai ce nu are.

Încurajare prin... ignorare

Multe fonduri de vânătoare se învecinează cu localități în care gospodarul preponderent, cel educat de la frageda vârstă cu privire la respectul de sine și față de colectivitatea în care trăiește, știe că resturile menajere sau diversele obiecte care nu-i mai sunt de folosință, sunt eliminate, civilizate, în containerele de colectare. Dar... „pădure fără uscături”, mai rar întâlnești! Și tocmai aceste „uscături”, noaptea, pe furiș, ferite de a le fi văzute gesturile, încarcă mijlocul de transport și leapădă mizeria ogrăzii lui, fie pe la un colț de pădure, pe marginea unui râu, în luminișul unui crâng, pe la capăt de tarla, și chiar în drumul satului.

Slaba exigență a mai marelui gospodar al localității și a funcționarilor publici ai Gărzii de Mediu, dar nu numai, face posibilă trecerea neobservată a acestor gesturi poluante, efecte ale lipsei de civilizație, încurajate tocmai prin lipsă de atitudine, așa după cum, de altfel, ne-am obișnuit. Și grămezile nesăbuiței cresc, cresc, mai pretutindeni. Deși acel loc nu este al lor, ei, cu nepăsarea minții lor, consideră că le aparține.

Forme și metode de corectare ale unor astfel de apucături sunt destule, și bine reflectate de norme de etică colectivă, dar inerția omoară opinia celor din jur care văd, văd, dar... tac.

Mulți vânători, aflați în teren, pe fonduri de vânătoare, au întâlnit ast-

fel de „tablouri” ale gunoaielor, răsărite ca ciupercile după ploaie, mor-mane ale sfidării normelor sanitare și de mediu, consecințe ale lipsei de voință a colectivităților ce nu știu să pedepsească exemplar pe acei indivizi care, prin gestul lor de mahala, trag înapoi toată comunitatea spre acea lume, din ce în ce mai redusă, care mai „scormonește” prin nepăsare, egoism, indiferență și înapoiere.

Maniere alese, respect față de natură și faună, atitudine pe măsura faptelor descrise, sunt necunoscute, și căror persoane să le pretinzi? Poate unii dintre „făptași”, sau chiar responsabili, fac parte dintre noi!

Până nu e prea târziu

La marginea unui lan de floarea-soarelui este amenajată o stupină mobilă. Harnica și curata albină

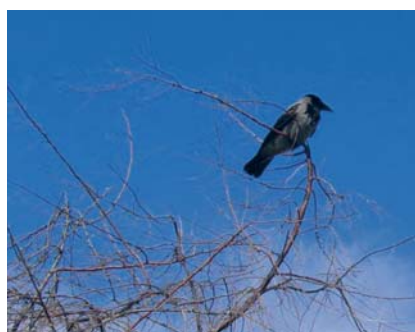
muncеște pentru om, dăruindu-i mie-re ce faceătoare de minuni în ale sănătății. De la numai câteva zeci de metri de aceasta, răzbate un miros specific resturilor aruncate de cel care așa este obișnuit. Până și fluturii ocolesc în zborul lor locul mizeriei. Mai încolo, niște gospodari întorc la soare lucerna cosită de curând, apoi carul tras de boi, încărcat cu prețiosul furaj, mirific parfum de fân din care răzbate izul de izmă sălbatică, trece pe drumul „străjuț” de movila rușinii.

Ceva din lumea normală nu acceptă anormalul. Și totuși, carul... trece mai departe! Numai câteva grive sunt interesate de prezența resturilor. Imaginea dezolantă nu face cinste niciunui dintre noi. Dar nici celor spre care îndrept săgeata moralei, fie ei simpli trecători, agricultori, ecologiști sau oricine altcineva, aflat întâmplă-

tor pe fondul respectiv de vânătoare.

Natura este darnică, ne oferă clipe plăcute de relaxare, pe care le alegem asumându-ne o anumită responsabilitate. Nu de altceva, dar există riscul degradării speciei umane, spre alte țărâ-muri ale lipsei de cultură, educație, respect. Și nu numai atât...!

Stând și reflectând, ar fi bine de înțeles că noi toți, fără excepție, ar trebuie să respectăm natura, nicidecum să o transformăm într-o ladă cu gunoi. Să contăm, așadar, doar pe noi, fiindcă pe angajații și reangajații Gărzii de Mediu, aproape fără excepție dublu subordonați, nu i-am văzut și nu reușim să-i vedem niciodată, niciunde și în nici un fel, în acțiune. Fie și numai pentru impresie și justificarea retribuției primite de la societate, în interesul păstrării curățeniei fizice a mediului înconjurător. **NPR**

”Natura este darnică, ne oferă clipe plăcute de relaxare, pe care le alegem asumându-ne o anumită responsabilitate. Nu de altceva, dar există riscul degradării speciei umane, spre alte țărâ-muri ale lipsei de cultură, educație, respect. Și nu numai atât...!”

Dreptul de vânătoare

Ing. LIVIU COMAN, jr. GEORGE GRAMA

Foto: ALEXANDRU BACULEA

DEFINIȚIA VÂNĂTORII

În accepțiunea **Legii vânătorii și protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 actualizată**, vânătoarea, definită ca acțiune de pândire, căutare, stârnire, urmărire, hăituire sau orice activitate având ca finalitate capturarea sau uciderea speciilor cinegetice (art. 1 lit. ad)", poate fi practică doar de vânători, care îndeplinesc următoarele condiții cumulative ale legii:

• sunt membri ai unei organizații vânătoarești, constituită în scopul gestionării durabile a faunei cinegetice și exercitării vânătorii (art. 1 lit. Ț), care gestionează fonduri cinegetice, în cadrul cărora vânătorii ocrotesc, îngrijesc și extrag surplusul de faună cinegetică (art. 1 lit. ae);

• posedă permis pentru portul și folosirea armelor de vânătoare, permis de vânătoare, autorizații de vânătoare și talon de asigurare pentru accidente și răspundere civilă (art. 27 lit. a, b, c și d). **NPR**

Așadar, potrivit prevederilor Legii vânătorii și protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 actualizată, vânătoarea nu se poate practica decât de posesorii de arme de vânătoare, care sunt membri ai asociațiilor gestionare de fonduri cinegetice și îndeplinesc cumulativ celelalte condiții precizate mai sus.

Deci, deținerea sau colecționarea de arme de vânătoare nu presupune intrinsec (prezumat) dreptul de a vâna, fără ca aceasta să reprezinte vreo îngădire ori limitare a dreptului persoanei de a se asocia prin înscriere în organizații naționale (ANDA și ANCA) al căror scop este diferit de cel al asociațiilor vânătoarești (afiliate sau neafiliate la AGVPS).

Pe de altă parte, potrivit prevederilor **Legii armelor și munițiilor nr. 295/2004**, armele de vânătoare sunt arme destinate practicării vânătorii

(art. 2, cap. III, pct. 5), care pot fi procurate de vânători (art. 13, alin 3 și art. 14, alin 1, lit. b), care dețin permis de vânătoare (art. 35, alin 1) și le folosesc numai pentru recoltarea vânatului (art. 37, alin 1). Deținătorii și colecționarii de arme letale pot doar deține și arme de vânătoare, pe care nu le pot folosi decât în poligon, după anunțarea organelor competente de poliție despre această intenție.

De aceea, legiuitorul a făcut distincție în privința dreptului de deținere (art. 23, alin 2) și dreptului de

port și folosire a diverselor categorii de arme (art. 23, alin 3), inclusiv a armelor din categoria arme de vânătoare. În funcție de dreptul acordat, organele competente de poliție fac cunoscută mențiune, în mod expres, în conținutul permisului de armă (art. 23, alin 1), care poate fi de tip A și de tip B.

Coroborând prevederile legale la care am făcut referire mai sus, nu putem să nu concluzionăm că dreptul de deținere, port și folosire a armelor de vânătoare aparține doar membrilor vânători ai asociațiilor vânătoarești gestionare de fonduri cinegetice, singurii care pot exercita în mod legal vânătoarea și, implicit, singurii care pot avea înscrise armele de vânătoare în permisele de armă tip B.

Prevederile legilor, în cazul nostru a legilor vânătorii și armelor, se impun a fi înțelese în mod conjugat și respectate întocmai, deoarece asigură cadrul juridic necesar exercitării activităților și controlului strict al acestora, în cazul nostru al deținerii sau portului și folosirii armelor de vânătoare, după caz. Reglementările la care am făcut referire nu limitează și nu îngădesc în nici un fel dreptul la libera asociere al vânătorilor, dar condiționează, așa după cum condiționează și în cazul armelor de pază, al celor de colecție, al celor neletale etc., dreptul de deținere sau de port și folosire a lor.

Altfel, prin interpretarea eronată a normelor legale precizate și acordarea permisului de armă tip B unor deținători de arme letale de vânătoare care nu îndeplinesc, însă, condițiile cumulative ale legii pentru a le putea purta și folosi, se încurajează, în mod evident, activități din sfera infracțională.

De aceea, organele competente de poliție sunt obligate, în opinia noastră, să verifice calitatea de membri vânători ai asociațiilor gestionare de fonduri cinegetice a tuturor deținătorilor de arme de vânătoare, deoarece doar această calitate le conferă dreptul de port și folosire a acestor arme letale (de vânătoare), și pentru a respecta întocmai legea din acest punct de vedere, vor trebui să retragă permisul de armă tip B foștilor vânători care nu mai au calitatea de membri ai asociațiilor vânătoarești gestionare de fonduri cinegetice. **NPR**

Sosirea unor pui (II)

Text și fotografie MARIA SĂVULESCU

Dragă cititorule, cu voia ta, continuăm istorisirile legate de aventura venirii pe lume a micilor pui de springer. După cum îți mărturiseam în articolul precedent, este prima oară când trăiesc această aventură. Când aștern aceste rânduri, năzdrăvanii mei, jucării de pluș cu suflet, se joacă plini de viață și nerv prin toată sufrageria.

Zilele covoarelor sunt trecute. Este vremea gresiei udată continuu de „produsele lichide”, oferite cu generozitate de micuți. Abia aștept să facem cel de-al doilea vaccin, pentru a-i putea muta, în siguranță, în padoc. În aceste zile, activitățile lor preferate sunt joaca, somnul, mâncatul, urlatul și, mai ales, „udatul” ziarelor și a gresiei.

Deja, trebuie să mărturisesc că am moment când tânjesc după zilele în care nu vedeau și nu auzeau. Când se nasc, nu aud, au ochii închiși și se bazează pe simțul mirosului, cu care își identifică mama, găsesc țâța plină de lapte, ajung să te recunoască. Văzul și auzul apar la 10-12 zile și atunci ajung să asocieze toate mirosurile cu sunete și figuri. Tot din acest moment, orice obiect devine o tentație, totul trebuie ros, lins, mușcat. De acum înainte, vigilența crescatorului trebuie să fie mult mai ridicată, dat fiind pericolul de a înghiți obiecte sau substanțe ce le pot pune viața în pericol.

Este uimitor cum, în câteva săptămâni, ajung de la 150-250 de grame la 2-3 kilograme. Ada, mezina cuibului, a avut la fătare 125 de grame și acum, la șapte săptămâni, are 2,7 kilograme. Era atât de mică, încât a trebuit, în primele 3-4 zile, să o țin în mână ca să poată ajunge la țâțe. Oricum, mezina va rămâne la noi. După

comportament, cred că este asemenea lui Prâslea cel Voinic din basme.

Primele săptămâni din viața unui câine sunt esențiale pentru modul în care se va dezvolta ca pui, și apoi ca adult. Hrana este un element de bază și, din acest punct de vedere, am avut noroc cu Day, care a avut lapte din belșug și de calitate pentru puii ei. Alimentația căței este importantă în asigurarea unui lapte de calitate. Alimentația acesteia trebuie să fie una variată, să conțină multe lichide și alimente cu aport de calciu (brânză, coajă de ou). Pe măsură ce puii cresc și le ies dințișorii, apare și riscul de rănire al femelei. Există riscul apariției de infecții, generate de înțeparea țesutului mamar. Urmărind cu atenție evoluția puilor, veți putea face înțărirea în timp util, evitând astfel apariția unor probleme de sănătate ale mamei.

După vârsta de 30 de zile, în funcție de condițiile existente, căței se pot scoate la aer. Eu i-am scos pe terasă, urmând ca, după al doilea vaccin, să îi țin mai mult afară, în padoc. Trebuie avută mare atenție la riscurile de contaminare în perioada în care ei nu au protecția vaccinurilor. Am acordat foarte multă atenție acțiunii de dehelmintizare și programare a vaccinării căteilor, conform schemei medicului veterinar curant. Deasemenea, este bine ca veterinarul să facă tratamen-

tele la domiciliu, și nu la cabinet, unde există, în mod evident, un risc mult mai mare de contaminare. Tot de la această vârstă se începe, treptat, și progresiv, obișnuirea căteilor cu consumarea hranei, în așa fel încât, în jurul vârstei de 45 de zile, să mănânce în bune condiții hrana formată din carne de vită sau pasăre, cu legume, în vederea trecerii la înțărirea și separarea totală de mamă.

Suntem deja plini de inițiativă, încăpățânați, deja adorăm instinctiv să aportăm, doar cărăm acum, nu finalizăm aportul, nu ne speriem de zgomete, deci, se pare că abia așteptăm să auzim focul de armă. Avem niște ochi de îngerași, dar aparențele sunt „înșelătoare”, căci putem, deseori, să fim confunziți cu niște mici drăcușori. Privirea lor ghidușă, blânița catifelată, joaca nebunească, compensează nopțile nedormite și munca. Micuții sunt niște minuni, ce peste câteva săptămâni vor ajunge la noile case, unde vor fi primiți cu dragoste și grijă de stăpânilor.

Dacă doriți să aveți o astfel de aventură, asigurați-vă că aveți timp, energie, răbdare și ceva bănuți pentru tratamente, hrană și eventuale evenimente neprevăzute. Și, peste toate acestea, ei au mare nevoie de iubire, pe care să le-o oferiți necondiționat!

NPR

Importanța odihnei

Text și fotografie ALECSANDRU CODRIN

Ca și antrenamentul, odihna și refacerea fizică sunt la fel de importante. La întrebarea „Cât de mult poate alerga câinele la vânătoare și câtă energie poate consuma?”, există un răspuns cât se poate de simplu: „depinde, în afară de hrana pe care o primește și de antrenamentul fizic, de câtă odihnă și de cât timp de refacere beneficiază!”

Am avut ocazia să observăm, nu o singură dată, că un câine cu pasiunea vânătorii în sânge este în stare, dacă îl lăsăm, să alerge pe teren până la epuizare. Acesta nu este însă cel mai înțelept lucru pe care să îl permitem. În plus, la fel ca și noi, și câinii au diferite capacități cardiovascu-

lare, respiratorii, diferite rezistențe la efort fizic și așa mai departe, iar a lăsa partenerul patrupeze să-ți epuizeze toate resursele fizice, partidă după partidă, va duce cu siguranță, mai devreme sau mai târziu, direct spre dispensarul veterinar, lucru pe care, cu siguranță, nici unul dintre noi nu îl dorește.

Cățeii mai tineri și cei mai în vârstă nu au aceeași rezistență ca un câine matur, în puterea fizică deplină și la nivelul maxim de antrenament. În plus, pentru a menține câinele de vânătoare în formă maximă, acesta are nevoie, obligatoriu, de odihnă și timp de refacere fizică.

Diferitele rase de câini de vânătoare au, firește, diferite capacități fizice și de rezistență.

Pontatorii sunt fizic conformați pentru deplasare rapidă, mai ușori și mai agili, evident mai bine pregătiți pentru a alerga în orele cât durează partida de vânătoare, spre deosebire de mai lenții și, relativ mai „greii”, retrieveri. Dar și așa, după o zi de vânătoare, chiar în condiții de vreme moderată, câinele va avea nevoie de cel puțin o zi, mai bine chiar de două, pentru a se reface.

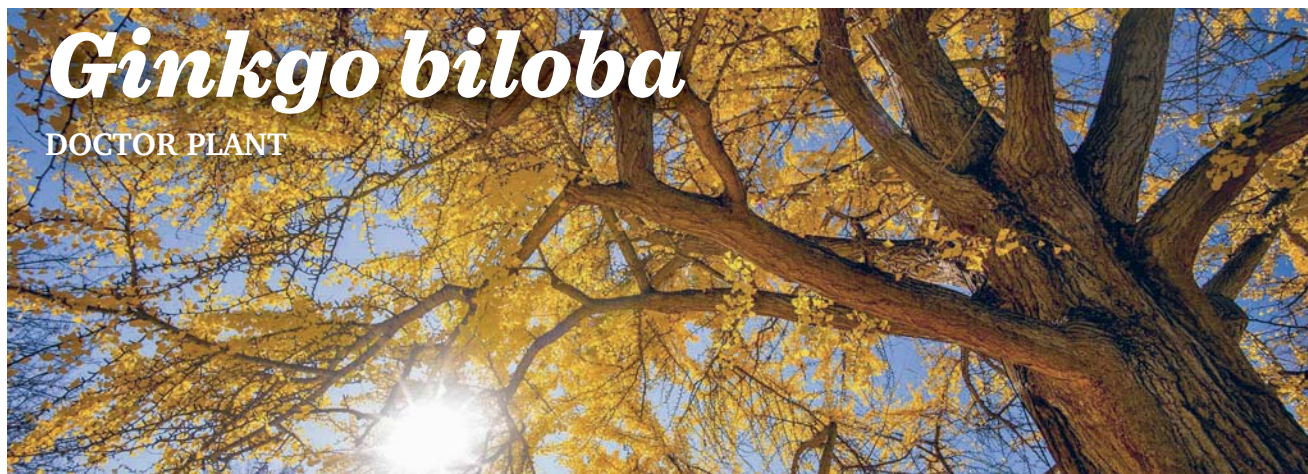
Retrieverii sunt însă mult mai bine conformați fizic pentru a fi puternici, pentru a înota, adesea chiar și în ape reci ca gheața, pentru a ne aduce la mal „roadele” zilei de vânătoare. Dar și în cazul lor, când temperaturile scad drastic, organismul arde rapid calorii prețioase pentru a menține temperatura corpului constantă, iar astfel nivelul energiei scade mult mai rapid decât în condiții moderate de vreme. Este clar că și ei au nevoie de timp de odihnă, căldură și hrană de bună calitate pentru a se reface.

Dacă observăm la cățel semene de oboseală, moleșală, lipsă de energie după o zi de vânătoare, este evident că are nevoie de mai multă odihnă. Cu cât condițiile de vreme ale zilei de vânătoare au fost mai aspre, fie căldură sau frig excesiv, ploaie înghețată sau apă foarte rece, cu atât timpul de odihnă necesar crește. Acest timp de refacere crește, de asemenea, odată cu vârsta și trebuie să i-l acordăm fără ezitare. Dacă ar fi după el, ar continua să alerge, mânat de pasiunea moștenită, până la epuizare, fără a-și proteja sănătatea. De acest aspect, NOI suntem responsabili. Este partenerul nostru de vânătoare și, firește, trebuie să-i purtăm toată grija! **NPR**

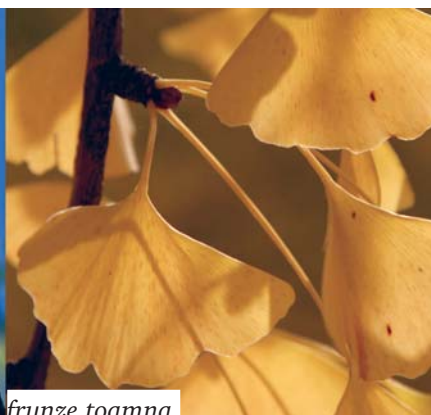

Ginkgo biloba

DOCTOR PLANT

frunze vara

frunze toamna

fructe

Ginkgo biloba este un arbore ce face parte din familia Ginkgoaceae, care, în perioada Jurasică, era răspândit pe întregul cuprins al emisferei nordice și al cărui areal natural actual se află într-o regiune restrânsă aflată în sud-estul Chinei.

Introdus în Europa în perioada anilor 1750, arborele este întâlnit în prezent în majoritatea țărilor continentului, grație aspectului său ornamental, cu frunze de un galben strălucitor în perioada toamnei, dar și pentru obținerea numeroaselor produse terapeutice moderne.

Ginkgo biloba este considerat drept unul dintre cei mai vechi arbori existenți încă pe pământ, apărut acum circa două sute de milioane de ani și fiind înrudit cu ferigile arborescente de la acea vreme. Arborele are o coroană frumos proporționată și trunchiul viguros, în Europa poate ajunge până la 30 de metri înălțime, iar frunzele au o formă caracteristică, cu doi lobi relativ egali, cu margini neregulate. Interesant este faptul că ginkgo biloba este un arbore dioic, florile masculine și feminine fiind aflate pe arbori diferiți. Fructele au un sămbure foarte tare și degajă un miros mai puțin plăcut, din cauza acidului butiric din compoziție.

Studiat cu mare atenție în ultimele decenii, ginkgo biloba este furnizorul

unor multitudini de produse naturiste ce pot ajuta în menținerea și ameliorarea sănătății. Acest fapt se datorează compoziției mugurilor foliari, frunzelor și fructelor acestuia, care conțin o serie de elemente și principii active deosebit de folositoare în medicina naturistă. Între acestea sunt prezente flavonoidele - quercetină, glucozid, luteol, kampferol, apoi bilobetol-ul, ginkgetol-ul precum și diterpene și proantociani. Frunzele se recoltează toamna, când au culoarea galbenă intensă și au conținutul cel mai ridicat de principii active.

Produsele din ginkgo biloba au o serie întreagă de proprietăți benefice, antiinflamatoare, antifungice, vasodilatatoare, antibiotice, revigorante și energizante-tonifiante, precum și pentru întărirea imunității organismului în general.

O atenție deosebită este acordată efectelor benefice pe care le poate avea asupra sistemului nervos și a îmbunătățirii și păstrării memoriei, îmbunătățirea atenției și capacității de concentrare, grație principiilor active

ce acționează la nivelul metabolismului cerebral. În același timp ajută și la îmbunătățirea circulației sanguine a creierului, dar și la nivelul capilarelor în general, în special la nivelul membrului, putând ameliora senzațiile de rece și amorțeală la nivelul acestora. La fel de apreciate sunt la rândul lor și produsele tonifiant-cosmetice, creme, balsamuri, a căror gamă a fost semnificativ diversificată în prezent.

Preparatele obținute din ginkgo biloba pot fi sub formă de capsule, tincturi, siropuri sau substanță uscată pentru infuzii. O atenție deosebită trebuie însă acordată efectelor negative pe care acestea le pot avea, deoarece potențează efectul medicamentelor anticoagulante, putând astfel produce hemoragii periculoase.

Informațiile prezentate au caracter orientativ și nu trebuie folosite în scopul diagnosticării sau tratării problemelor de sănătate sau pentru înlocuirea medicamentelor prescrise de personalul medical autorizat. Înainte de a utiliza plantele medicinale în general, sub orice formă, este recomandată vizita la medic, iar administrarea preparatelor din ginkgo biloba să se facă numai la recomandarea acestuia. Opinia medicului este neapărat necesară și se impune ca o măsură de prevenire și siguranță. **NPR**

Păsările de apă din Parcul Natural Balta Mică a Brăilei

SORIN GEACU

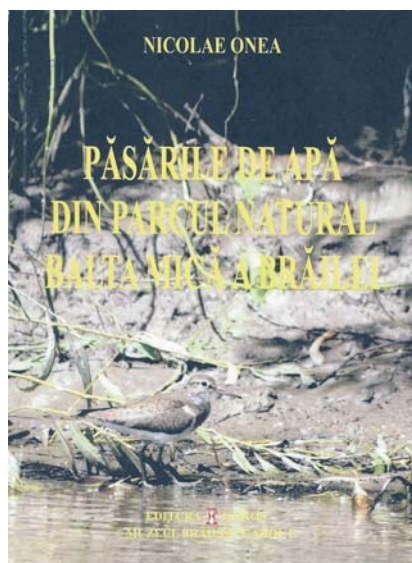
O importantă și semnificativă arie protejată din sud-estul țării noastre este Parcul Natural Balta Mică a Brăilei. O parte a acesteia, pe o suprafață inițială de 5.336 ha, a fost declarată rezervație naturală cu caracter zoologic încă din anul 1979. Ulterior, în anul 2001, a fost inclusă în cadrul siturilor de tip RAMSAR - Zona umedă de importanță internațională, iar în anul 2008, în cadrul siturilor Natura 2000, parcul extinzându-se actualmente pe 24.550 ha.

Balta Mică a Brăilei este singura zonă umedă rămasă în regim natural după desecarea Băltii Mari a Brăilei, păstrându-se în partea vestică a acesteia.

Parcul se află pe cursul inferior al Dunării, între comuna Giurgeni - județul Ialomița, în partea de sud, și municipiul Brăila în cea nordică, fiind extins numai în județul Brăila. Cuprinde grinduri, ostroave, lacuri de diferite dimensiuni, gârle, brațe ale Dunării, canale și mlaștini. Cele mai importante ecosisteme acvatice sunt bălțile Cucova, Curcubeu, Lupoiu, Gâasca, Vulpașu, Dobrele, Zbenghiosu, Jigara. Vegetația acvatică cuprinde circa 150 de specii de plante. Aceasta oferă, pentru nevertebrate și vertebrate, între care păsările ocupă un loc central, condiții foarte favorabile de hrană, odihnă și reproducere.

Pe teritoriul Parcului Natural Balta Mică a Brăilei, autorul, doctor în biologie și șef al Secției de Științe ale Naturii în cadrul Muzeului „Regele Carol I” din Brăila, a observat păsări din 208 de specii, care, din punct de vedere taxonomic, sunt încadrate în 16 ordine și 49 de familii. Dintre acestea, 110 specii (52,9%) aparțin ecosistemelor terestre și 98 de specii (47,1%) sunt păsări de apă.

Păsările de apă se încadrează în următoarele grupe: specii de baltă, specii de baltă și mlaștini, specii de zone mlaștinoase, specii de stufări-

NICOLAE ONEA, Editura Istros, Brăila, 2015, 295 pagini.

șuri, specii de maluri și specii de păduri de luncă.

De asemenea, păsările sunt grupate în: sedentare, parțial migratoare, oaspeți de vară, oaspeți de iarnă, specii pătrunse accidental sau specii eractice.

Fiecare specie este prezentată pe 1,5-2 pagini, textul incluzând date referitoare la recunoașterea pe teren, arealul geografic, habitatele specifice, abundența, hrana, factorii limitativi și denumirile acesteia în limbile engleză, germană, franceză, italiană, spaniolă, maghiară și rusă.

Ordinea de prezentare a speciilor este următoarea: cufundari, corcodei, cormorani, pelicani, buhai de baltă, stârci, egrete, berze, țigănuși, lopătari, lebede, găște sălbatice, călifari, rațe sălbatice, ferăstrași, codalbi, ereți, uligani pescari, șoimi, cârstei, găinuși de baltă, lișițe, scoicari, picio-rongi, ciocîntorșii, prundărași, ploieri, nagâți, fugaci, bătăuși, becaține, sitari, culici, fluierari, pescăruși, chire, chirighițe, pescăruși, grelușei, lăcari, pițigoii de stuf, boicuși și presuri de stuf.

Sunt furnizate informații despre variația populațională a diferitelor specii, care este semnificativă în cuprinsul parcului. De exemplu, vulturul codalb (*Haliaeetus albicilla*) are numai două perechi cuibăritoare, comparativ cu lișița (*Fulica atra*), cu aproximativ 1.000 de perechi cuibăritoare. Rața mare (*Anas platyrhynchos*) ajunge la circa 1.500 perechi cuibăritoare, iar lăcarul de stuf (*Acrocephalus scirpaceus*) are populații pe care autorul le-a aproximat a fi între 5.000 și 10.000 de perechi.

Lucrarea este întregită de un index alfabetic, atât al denumirilor științifice, cât și al celor populare ale păsărilor, și de bibliografie.

Volumul este deosebit de util tutu- ror celor care cercetează biodiversitatea, cu predilecție celor care vor să se documenteze și să aprofundeze cunoașterea păsărilor. **NPR**

IULIE

Competiții A.G.V.P.S	26
Swimbaiting (IV)	28
La pescuit pe stabilopozi	32
„Arginții” din valurile mării	33
Pescuit cu muște „terestre”	36
Două muște pentru avat	38

PESCUIT

CE PESCUIM

Luna lui Cuptor ne pregătește temperaturi și mai ridicate și fenomene meteorologice și mai ample decât ne-a oferit luna lui Cireșar. Încălzirea glo-

bală care se acutizează de la an la an influențează și comportamentul peștilor, fie pașnici sau răpitori. Dar să nu dezarmăm, de aceea suntem inoculați cu virusul pescuitului.

Peștii se hrănesc, în această perioadă, mai mult noaptea, de aceea trebuie să-i căutăm în primele ore ale dimineții. Vom pescui în zonele cu vegetație submersă sau plutitoare, cu izvoare, la umbra sălciilor sau a perdelelor de stuf, în general în locuri care oferă, pe lângă hrană, o oxigenare suficientă a apei.

Pescuitul se poate practica în toate categoriile de ape, cu evitarea speciilor protejate și respectarea dimensiunilor minime pentru reținere. **NPR**

Pescuit la *Feeder* 2016

Text și fotografie MUGUREL IONESCU

După cum v-am mai informat și în numerele precedente ale revistei, finala de pescuit la *FEEDER* individual din anul în curs se desfășoară în două etape, pe două locații diferite. Fiecare etapă are clasament propriu, iar pentru desemnarea campionului A.G.V.P.S., a clasamentului final și a lotului reprezentativ, se vor cumula cele două clasamente de la cele două etape.

Concurentul care va avea cele mai puține puncte va fi desemnat campion AGVPS - 2016 la *FEEDER*. Locurile următoare se vor desemna în același mod. Concurenții care participă la numai o etapă a campionatului, nu vor puncta în clasamentul final.

Pentru că, pentru anul 2017, s-a hotărât de către CIPS-FIPS, să se desfășoare și un Campionat Mondial pe Echipe, pescarii de *FEEDER* au propus, și Comisia de Pescuit Sportiv și Competiții a analizat și aprobat organizarea, în 2016, a unei finale de *FEEDER* pe echipe. Echipele vor fi formate similar

cu cele de la staționar și finala se va desfășura după același regulament, aplicând specificul secțiunii de *FEEDER*.

Etapa 1. Sărulești – Polcești

Programată într-o perioadă dificilă pentru desfășurarea unei competiții de pescuit și pentru pescuit, în gene-

PROGRAMUL

Vineri - 08.04.2016

Antrenamentul oficial - obligatoriu
18.00 Încetarea manșei de antrenament.
19.00 Ședința tehnică și tragerea ordinii de tragere la sorți.

Sâmbătă - 09.04.2016

07.15 Tragerea la sorți pentru manșa I-a.
08.00 Intrarea în standuri și pregătirea (primul semnal).
09.20 Nădirea grea (al doilea semnal).
09.30 Începutul manșei (al treilea semnal).
14.25 Ultimele cinci minute (al patrulea semnal).
14.30 Încetarea manșei I și ieșirea din standuri.
14.30 - 15.30 Cântărirea.

15.30 Anunțarea rezultatelor primei manșe.

Duminică - 10.04.2016

07.15 Tragerea la sorți pentru manșa a II-a.
08.00 Intrarea în standuri și pregătirea (primul semnal).
09.20 Nădirea grea (al doilea semnal).
09.30 Începerea manșei a II-a (al treilea semnal).
14.25 Ultimele cinci minute (al patrulea semnal).
14.30 Încetarea ultimei manșe și ieșirea din standuri.
14.30 - 15.30 Cântărirea.
15.30 - 17.00 Anunțarea rezultatelor finale și festivitatea de premiere.

ral, prima etapă a campionatului s-a desfășurat sud influența perioadei de reproducere a peștilor, dar și a vremii instabile din mijlocul lui Prier.

Pista nou inaugurată pe salba de lacuri de pe Valea Argovei, în vecinătatea localității Polcești, este destinată exclusiv găzduirii competițiilor de pescuit.

Actualul acces către pistă poate deveni dificil în condiții de ploaie torențială sau de lungă durată. Uniformitatea nu este atributul caracteristic al acestei piste, zonele foarte înalte ale malului alternând cu zone în care accesul la apă este mai facil. Pragurile sunt uniforme, situate la aceeași distanță față de maluri, urmărind curbele de relief.

Populația piscicolă este foarte bogată și variată, caracteristică acestor salbe de lacuri, predominând plătica, crapul și carasul de mari dimensiuni.

Concluzii

La prima etapă au participat 40 de concurenți, reprezentând asociații de pescari sportivi afiliate la A.G.V.P.S. din România de pe întreg teritoriul țării.

Din comentariile participanților, s-au desprins câteva concluzii. Perioada desfășurării etapei a coincis cu epoca de reproducere a peștilor, fenomen reflectat și în cantățile destul de reduse de pește capturat. S-au prins pești de mici dimensiuni, din cei care nu au atins vârsta reproducerii, peștii au răspuns greu la nadă, tactica de concurs a trebuit să fie adaptată încontinuu condițiilor și pozițiilor schimbătoare. S-a pescuit foarte fin, cu larve și *fuillis*, fiecare captură, chiar din speciile de mici dimensiuni, conținând substanțial în economia partidei. Unii concurenți au fost dezavantajați de malul foarte înalt, care a făcut dificil accesul la oglinda apei.

După desfășurarea primei etape, podiumul s-a prezentat astfel:

1. **Zsolt Benzar** - 2 puncte
9.540 g;
2. **Cătălin Plugaru** - 3 puncte
6.430 g;
3. **Nicolae Elena** - 6 puncte
6.740 g.

Clasamentul a fost strâns, oferindu-le și celorlalți concurenți din apropierea podiumului șansa câștigării unui loc în echipe reprezentativă a A.G.V.P.S., după desfășurarea manșei a doua. Echipa de arbitri, compusă din reputații Veronica Ispas, Mihai Farkas și Ciprian Chende, și-au etalat, ca de obicei, profesionalismul, ajutând la succesul final al manifestării.

▼PR

PREVEDERI REGULAMENTARE IMPORTANTE

- Perioada de pregătire are o durată de maximum 90 de minute, începând de la primul semnal care permite intrarea în standuri;
 - Cantitatea totală de nadă umectată, sitată și nepresată, incluzând aditivii și celelalte componente (pământ, argilă, pietriș, porumb, orz, ovăz, secară, semințe de cânepă etc.), dar fără nada vie, este limitată la maximum 12 litri pentru o manșă;
 - Cantitatea totală de nadă vie, inclusiv momeala pentru cârlig, este de 2,5 litri, nepresată, pentru o manșă, din care maximum 0,5 litri de *fuillis* și 1/8 litri larve de chironomide („libelule”);
 - Cantitățile de nadă și momeala vie se vor prezenta obligatoriu comisiei în recipiente gradate oficiale;
 - Perioada nădirii grele are o durată de 10 minute și precede începerea propriu-zisă a concursului.
- În timpul nădirii grele este permisă doar folosirea coșulețelor de nădire. Sunt interzise oricare alte forme de nădire (din mână, catapultă, praștie etc.).
- Lungimea lansetelor este limitată la maximum 4,50 m (15 ft);
 - Este permisă folosirea unui singur cârlig, iar acesta trebuie să fie cel mult nr. 10. Este interzisă folosirea cârligelor duble sau triple. Momelile folosite pentru cârlig nu pot fi atașate la cârlig, ci trebuie să înțepate în acesta. Momeli precum: pâine, pastă, pelete, boilies, biluțe de nadă, momeli-pastă etc. sunt strict interzise.
 - Durata unei manșe de pescuit este de 5 ore. În situația unei întreruperi forțate (fulgere, furtuni puternice etc), juriul poate valida manșa numai dacă aceasta a durat cel puțin 2 ore;
 - Dimensiunea maximă a coșulețelor este de 7 cm lungime și 5 cm diametru; acestea trebuie să culiseze liber pe toată lungimea liniei principale, fiind stopate doar de vârtejul ce permite atașarea strunei și a cârligului. Este interzisă folosirea oricărei forme de blocare a coșulețului pe linia principală (noduri opritoare, opritoare din silicon etc.);
 - În cazul condițiilor atmosferice neprielnice declanșate în timpul perioadei de pregătire, o manșă poate fi anulată dacă s-a întrerupt perioada de pregătire și nu a avut o durată de minimum 2 ore și dacă, efectiv, manșa nu se mai poate desfășura (datorită întreruperilor sau a programului orar).

Swimbaiting – categoria grea în acțiune (IV)

Text și fotografie ANDREI ZABET

În primele episoade am prezentat, în termeni generali, pescuitul cu *swimbait*-uri „heavy”, am aflat de ce sunt atât de apreciate de către pescarii de bass, datorită puterii lor de atracție a exemplarelor capitale, dincolo de faptul că apele lor chiar au pește răpitor care nu se braconază și nici nu se exploatează industrial, și am „zgâriat” puțin suprafața abordării a ceea ce înseamnă lansete specializate de *swimbait*.

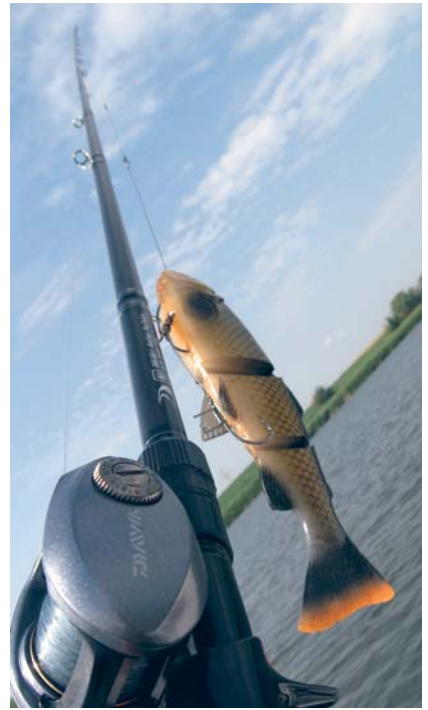
Ultimul episod al seriei despre *swimbait*-uri este dedicat considerațiilor generale pe marginea acestui nou curent în pescuitul la răpitor din țările civilizate, adică acele națiuni care au *large-mouth bass* în apele lor și în care braconajul sau pescuitul „de foame” nu mai există de ceva vreme. *Swimbait*-urile de 25 de centimetri și peste au demonstrat că prind constant bass de peste 10 lbs., adică de peste 4,5 kilograme, iar anumite modele, cum sunt Slide Swimmer-ele 250 de la Deps, se pare că dețin recordul de pești de peste 10 lbs. capturați de la lansarea acestor năluci pe piață și până în prezent. Încă un motiv, dacă vreți să încercați acest stil extrem, să alegeți întotdeauna nălucile deja încercate și testate de alții, cu rezultate concrete și demonstrate.

Primii pași în *swimbaiting* - ieftin sau scump?

Nălucile ieftine sunt ieftine dintr-un motiv bine întemeiat: nu contează atât că scrie pe ele „Made in China”, ci faptul că, fie sunt copiate după modelele ale unor branduri de succes, fie le lipsește designul original, care să le facă să evolueze cum trebuie în apă, fie Controlul Calității (QC) este inexistent, deci putem găsi inconsistențe majore în rândul produselor finale, adică, unele năluci pot evolua corect, altele mai puțin bine, iar altele chiar deloc, lăsând „norocul” să decidă pentru cumpărător.

Dacă știi unde să cauți, găsești și îndrumări OK

Dacă vreți să încercați puțin apele locale cu *swimbait*-uri, nu spune nimeni să cumpărați doar Deps-uri de minim 100 de dolari bucata, sau Roman Made Mother de 400 de dolari. Ca pescar care frecventez forumurile de discuții specifice *swimbait*-erilor din SUA, am ocazia să aflu la prima mână ce branduri de

swimbait-uri ieftine sunt preferate de marea majoritate a pescarilor americani, și folosite cu succes de către aceștia. De asemenea, am promovat acest stil de pescuit și în România încă din 2007, când am prezentat publicului primele capturi la *swimbait*-urile japoneze Javallon Hard și Soft, de la producătorul Imakatsu.

Există și „ieftinăciuni” care merg bine

Totul este să știți care sunt acestea și, chiar dacă nu le găsiți în magazinele „fizice” de la noi, le puteți cumpăra de pe *eBay*, la prețuri relativ decente în comparație cu un Deps Slide Swimmer 250. Căutați modelele S Waver de la River2Sea, disponibile în mai multe dimensiuni (120, 168 și 200) și nu aveți cum da greș cu un *swimbait* care vă oferă cel mai bun raport calitate-preț. *Swimbat*-erii din SUA preferă modelul 200, de 20 cm, însă pentru apele noastre puteți în-

cerca oricare dintre modelele de bază, de 12 sau de 17 cm. S Waver este un *swimbait* cu evoluție clasică în S sau ”slalom” care prinde pești și nu vă dă afară din casă de scump ce e. Foarte important, puteți cumpăra și testa mai multe culori, de la Fire Tiger-ul esențial pentru știucă, la culori mai naturale tip biban, translucid sau alb.

Swimbait-uri soft, „ieftine și bune”

Dacă vreți să încercați și *swimbait*-uri soft, din plastice moi, aici există suficiente opțiuni, însă printre cele mai bune modele, pe care le veți găsi, din nou, pe *eBay*, se numără gama 3D Line Thru Trout de la Savage Gear. Au o evoluție în apă chiar mai naturală decât cea a peștilor reali și sistemul cu strună metalică, triplă și cârlig care se fixează ventral (pe burtă) asigură o înțepare optimă a știucilor. Am comandat mai multe modele, voi mai lua și alte dimensiuni și culori și anul

acesta voi pescui extensiv cu astfel de năluci.

„Decât” echipament specializat

Căutați lansete specializate de *swimbait*, care au minim 7’6” (2,29 m) lungime. O lansetă de aproximativ 8’ (2,43 m) vă va ajuta să lansați mai eficient nălucile supradimensionate la distanțe optime de pescuit. Nu le confundați cu lansetele de *jerkbait* pentru știuci. Pescuitul cu *swimbait*-uri este diferit, lansetele scurte de *jerkbait* nu vă vor ajuta, ci dimpotrivă. Evident, vorbim doar de echipamentul de *bait-casting*, fiindcă asemenea năluci nu pot fi lansate eficient cu cel de spinning.

Atenție maximă la detalii!

Folosiți nailon sau fluorocarbon de calitate și de diametre corelate cu dimensiunile și greutatea *swimbait*-urilor folosite: dacă pentru un *swimbait* de 17 cm merge și un nailon de 0,31 mm, pentru unul de 20 cm și greutate mai mare trebuie să creșteți și diametrul firului, undeva între 0,36 și 0,38 mm, ș.a.m.d. Personal, lansez Slideswimmer-ele 250 (aproximativ 185 de grame) cu nailon Sunline de 0,43 mm și funcționează foarte bine. Ca regulă generală, nailonul plutește, iar fluorocarbonul se scufundă, atunci când vreți să modificați evoluția nălucilor prezentate. Firele textile nu sunt recomandate la *swimbait*-uri din categoria *heavy*, fiindcă, în cazul unei spire îngropate în tambur și a opririi bruște în aer a nălucii, orice textil, oricât de gros, va pocni instantaneu.

NPR

La pescuit pe stabilopozi

Text și fotografie MUGUREL IONESCU

Sezonul marilor vacanțe este în plină desfășurare și litoralul românesc constituie o atracție deosebită în aceste luni de vară. Apă, aer, soare, dar și câte o partidă de pescuit, strecurată printre celelalte programe alternative. Și, cum a rămas tradițională încă din vremea copilăriei, o partidă de pescuit la guvizi ne poate recrea și umple timpul în mod plăcut.

Pescuitul guvizilor nu necesită o pregătire deosebită, putând fi practicat chiar cu unelte rudimentare. Momeala este importantă. Îmi amintesc vacanțele copilăriei, când, în portul militar din Mangalia, salvamarii vindeau undițe din trestie

dintr-o bucată, cam de 2-2,5 metri, echipate cu fir, cârlig și plută cubică din polistiren expandat, echilibrată cu o bucată de plumb. De asemenea, vindeau și garizi, la cornet din ziar, ca pe semințe. Zona era superbă și, în două, trei ore, umpleai o gălețușă cu guvizi.

În căutarea guvizilor

Zonele din apropierea digurilor din stabilopozi care delimitează plajele sunt locurile ideale în care guvizii își găsesc adăpost și hrană. Cu cât digurile sunt mai lungi și pătrund în mare cât mai spre larg, cu atât șansele noastre sunt mai mari. Ideale sunt zilele fără vânt și valuri, cu o mare liniștită, care permite vizibilitatea cât mai profundă în masa apei, pentru a strecura montura prevăzută cu momeala printre pietrele digului, în zona substratului, unde vânează guvizii. Eventualii ochelarii polarizatori de ca-

GUVIDUL DE MARE

Este o specie mai mult marină, ce trăiește și în apă salmastră și, în mod excepțional, în apă dulce. Îl găsim numai în Marea Neagră, Marea de Azov și lacurile litorale din jurul acestor mări. În România îl găsim pe toată lungimea litoralului, în întregul complex Razelm-Sinoe și, foarte rar, în lacul Siutghiol, singurul lac cu apă complet dulce în care se găsește acest pește. Se reproduce la începutul primăverii, până la sfârșitul lunii mai. Se hrănește mai ales cu crustacee. Atinge lungimea de 25 cm.

Variabilitatea este mai mare decât la oricare altă specie de guvizi. Caracterul care variază cel mai mult este forma capului, mai lat sau mai îngust, mai mult sau mai puțin comprimat dorsal și mușchii regiunii preoperculare, puternic dilatați sau mai reduși. Variaza mult și profilul dorsal al capului, dimensiunea ochilor, forma și lungimea pectoralelor, a ventuzei ventrale și forma lobilor acestei ventuze. Variabilitatea ar fi exclusiv individuală și nelegată de populații. **NPR**

litate ar constitui un avantaj.

Există și varianta căutării guvizilor „nisipari”, care stau în zonele deschise nisipoase din golfuri, departe de maluri. Aceștia stau în bancuri, așa că, unde avem o captură, trebuie să insistăm.

Echipament

Sculele care pot fi folosite sunt diverse, începând de la banala vargă cu plută, până la sofisticatele lansete de *baitcasting*.

Importantă este menținerea monurii cât mai imobile pe substrat, deci o linie echilibrată mai grea, cu un cârlig mai mare. Guvidul are gura mare și puternică, garnisită cu dinți mă-

runți și, odată apucată momeala, sunt puține șanse ca aceasta să-i mai scape. În rest, un pantalon și o bluză ușoară, largi, preferabil albe, care să va ferască de razele înșelătoare ale soarelui, pălărie sau șepcută și, obligatoriu, o încălțăminte adecvată, care să vă protejeze de scoicile tăioase care apar pe suprafețele dalelor și a stabilopozitorilor măcinați de ape, dar și de pericolul alunecării pe algele spălate de valuri.

Momeli

Guvidul nu este un pește pretențios, dar are și el lista lui de preferințe. Garizii pe care îi găsim la adăpostul pietrelor, întregi sau frag-

mentați, carnea midiilor sparte de valuri, „râmele de mare” – *nereis*, dezgropate de valuri, sau bucăți potrivite de hamsi, s-ar situa în topul preferințelor sale. Dar, în lipsa acestora, merită să încercați și cu râme terestre, buchet de viermuși de carne, bucățele de carne crudă, de preferat carne roșie, și chiar cubulețe de parizer.

Deși Marea Neagră se află în curs avansat de eutrofizare și oferta trofică este aproape epuizată, fără a ne mai reaminti vremurile copilăriei, cu șiraguri de guvizi vândute cu 10 lei la capătul digului, vom continua să pescuim cu plăcere, indiferent de rezultate, acest pește tradițional al vacanțelor pe malul mării. **NPR**

GASTRONOMIE PESCĂREASCĂ

MIDII ÎN SOS DE CIDRU ȘI BACON

MAMA PAȘA

Ne putem referi și la guvizi, peși cu un gust deosebit, dar am ales una dintre preferințele lor culinare, midiile. Preparete cu tradiție în țările mediteraneene, acestea au cucerit în ultimii ani și bucătăriile balcanice.

Ingrediente: două kg de midii, 500 g *bacon*, 1/2 l cidru, 5 căței de usturoi, tarhon, pătunjel, ulei de măsline, sare, piper măcinat.

Preparare: Se pune usturoiul curățat în vasul cu uleiul încins, se lasă până se rumenește, după care se înde-

partează. Se adaugă *bacon*-ul tăiat în felii subțiri, se prăjește și se scoate din vas. Se pun midiile, se adaugă cidrul și se înăbușe combinația până la desfacerea midiilor. Se adaugă sarea, piperul, tarhonul și pătrunjelul tocat și se ia vasul de pe foc.

Servire: Se servesc midiile separat, cu o garnitură din cartofi prăjiți și legume, iar în sosul rezultat, în care s-a pus la loc *bacon*-ul, se moaie cu rondele din pâine prăjită. Merg și cu bere, și cu vin alb sec.

Poftă bună! **NPR**

„Arginții” din valurile mării

Text și fotografie MAC

Cărările vacanței ne poartă în fiecare vară spre destinații diverse, dintre care, pentru o mare parte dintre noi, nu lipsește litoralul Mării Negre. Pescuitul face parte și el din preocupările vacanței pe litoral și adesea poate aduce satisfacția unor capturi atrăgătoare sau poate oferi, pur și simplu, o alternativă de a petrece în tihnă timpul la malul mării.

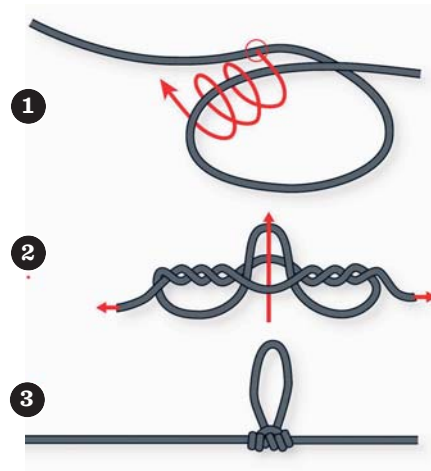
Dacă guvizii, veșnic flămânzi și, aparent, gata să apuce ori-când momeala, par să fie prima opțiune, răpitorii precum stavridul, chefalul, lufarul sau labanul, sunt cu totul altă „poveste”.

O tehnică la îndemână

Când curenții marini și vântul determină încălzirea apei în apropierea litoralului, bancurile de stavrizi se apropie de mal, urmărind peștii mai mici, precum hamsiile și aterinele.

Atunci pot fi pescuiți de pe digurile mai lungi și, uneori, chiar și de pe cele care nu avansează prea mult în mare.

Ne trebuie o vargă lungă de 3,5-4 metri, de putere medie/mare, capabilă să lanseze cel puțin 30-50 de grame,

Nodul pentru chiostecel
artificialelor

cu acțiune preferabilă de vârf. O mulinetă robustă, din clasa 4.000 sau mai mare, ce poate stoca cel puțin 100-150 de metri de fir de 0,20-0,25 mm, va echilibra lanseta, iar posibilitatea unor lansări la distanțe mai mari nu strică.

Țăparina constă într-un șir de „muște” artificiale, legate pe firul principal, de regulă pe cârlige cu tijă lungă. Fulgii artificialilor imită peștișorii pradă, pe care stavrizii îi urmăresc de obicei. Se pot înșira 8-12 muște pe chiostece, iar la capătul monturii se leagă un plumb cilindric/lunguiet, de cel puțin 30 de grame. La partea superioară a țăparinei se poate atașa o plută, care are rolul de a modifica unghiul liniei țăparinei în timpul recuperării, reducând, în același timp, posibilitatea agățării plumbului pe fundul apei.

Recuperarea se face în așa fel încât să menținem țăparina în porțiunea din primii metri de la suprafața apei. Ridicând și coborând vârfului lansetei în timp ce mulinăm, muștele țăparinei vor evolua într-un pompaj permanent, imitând peștișorii pradă. Fiecare atac se simte în blăncul lanselei, iar lucirile „arginților” vii nu vor întârzia să anime țăparina.

„Arginții” apelor de ieri...

Am preferat mai mereu stavrizii pentru că, atunci când am avut șansa să îi găsec, partida de pescuit a devenit un adevărat spectacol, captivant prin energia, dar și prin satisfacția pe care le provoacă.

Cum ar putea fi uitate zilele verii anilor '80-'85 când, de pe mai toate digurile, începând din Eforie Nord, Olimp și până în Mangalia, argintiul stavrizilor prinși în țăparinele pescarilor încânta privitorii, veniți dimineața sau seara, la aerosoli, privind de pe pietrele mari sau pe stabilopozii digurilor, spectacolul pescuitului cu țăparina la stavrizi... La vremea aceea, lansetele telescopice rusești, de 3,5-4 metri, grele și cu inele ce rugineau după scurta vacanță la mare, erau echipamentul „prima”, iar mulinetele *Avat* sau *Delfin* cărâiau de mamă, mamă, dar cine mai era ca noi, pescuiam, iar „arginții” din mare erau nemărați!

Și de azi...

Între timp, lucrurile s-au schimbat, unele în bine, mai ales echipamentul, altele în mai puțin bine și nu tocmai în direcția așteptată de pescari. Mai întâi au fost intervențiile neinspirate în configurația malurilor, care au dus la modificarea curenților litorali și a

ARTIFICIALE PENTRU ȚĂPARINĂ

Pescuitul stavridului cu țăparina are, în sine, ceva deosebit. Cei ce au avut ocazia să pescuiască la țăparină și să prindă stavrizi nu vor uita senzațiile produse de peștii care atacă artificialele. Artificialele sunt relativ ușor de legat, atâta timp cât ai materialele necesare.

Cârlig: nr.6 cu tijă lungă, cu ochet sau cu paletă, preferabil tratat pentru a rezista apei sărate.

Corp-Hackle: un fulg de rață sălbatică, sarselă sau găscă sălbatică, de culoare albă/gri, pestriț, de regulă din zona pieptului.

Cap: ață de montaj de culoare roșie, întărită cu o picătură de lac sau rășină epoxidică.

Fulgul se atașează pe tija cârligului cu ață de montaj, astfel încât să depășească curbura acestuia cu 5-10 mm, după care se taie capătul liber al fulgului. Se dau câteva ture cu ață de montaj în apropierea ochetului/paletei cârligului pentru a contura capul artificialii, se face nodul de fixare și se aplică o picătură de lac pentru fixarea montajului. Artificiala este gata și se poate monta, folosind nodul prezentat, pe linia țăparinei, pe chiostece lungi de 6-10 cm, din monofilament de 0,12-0,15, la câte 15-20 cm distanță.

Fir întins! **NPR**

structurii fundului mării în zona litorală și, implicit, a resurselor de hrană specifice, apoi au intervenit schimbarea sensibilă a climei și poluarea, care, toate, au dus la reducerea semnificativă a prezenței stavrizilor și nu numai, în zona litoaralului nostru. Sunt zile când peștii apar, dar și perioade când pare că nu este nici urmă de ei. După spusele mai vârstnicilor localnici, „...când bate «Sudul», șansele la stavrizi cresc...”, iar Mangalia pare

să fie unul din locurile cu mai mult noroc la pescuit. Pescuitul din barcă, în larg, rămâne, încă, o alternativă cu șanse mai mari în pescuitul stavrizilor.

Și cu toate acestea, pasiunea rămâne pasiune, iar sejurul la mare, fără măcar o partidă de pescuit, parcă nu are același farmec. Iar noi, revenim în fiecare an, cu același gând și animați de aceeași încredere, să căutăm, cu speranța că vom găsi „arginții” din valurile mării...! **NPR**

Pescuit static cu muște artificiale „terestre”

Text și fotografie DORU DINEA

O categorie aparte a muștelor artificiale o reprezintă cele care imită insectele terestre. Lucrate cu pricepere, acestea redau o parte din multitudinea de insecte în stadiul de adult ce mișună pe pământ sau prin aer. Cum peștii sunt mari amatori de tot felul de delicatese ce pică pe apă, pescuitul cu acest tip de muște artificiale este, în anumite condiții, foarte eficient.

Acest gen de muște artificiale se pot folosi și ca muște ude, între ape, și ca muște uscate, pe suprafața apei. Personal, îmi place să pescuiesc cu muștele artificiale „terestre” pe suprafața apei, de aceea le ung cu substanță siliconică, specială pentru muștele artificiale. Deoarece am observat că am o mai bună prezentare a muștei artificiale pe luciul apei, ung cu substanță siliconică și partea de *tippet* a *leader*-ului. Întotdeauna am grijă să nu ung musca artificială cu o cantitate prea mare, deoarece aceasta devine prea vâscoasă, i se deteriorează aspectul și evoluția și nu mai prezintă atractivitate pentru pești.

Pentru că le folosesc ca muște uscate, mă străduiesc să execut cât mai corect lansările, astfel încât musca artificială să aterizeze cât mai lin pe suprafața apei. O aterizare lină nu numai că atrage atenția peștilor, dar îmi asigură și plutirea muștei pe suprafață. În cazul unei lansări nereușite, când șnurul biciuie apa, iar musca artificială cade brutal pe apă, aceasta nu mai plutește, chiar dacă e unsă, se scufundă între ape și nu mai este vizibilă. De asemenea, în cazul lansărilor nereușite, peștii devin mai precauți sau chiar se pot speria și părăsi zona.

Cea mai mare provocare pentru mine o reprezintă zonele râurilor, mai

mari sau mai mici, unde apa este aproape staționară. Aici, peștii, în special clenii, sunt cât se poate de prudenți. Când observ pești în astfel de zone, impresia este că, pur și simplu, au ieșit la o plimbare înot și nu au deloc în gând să mănânce ceva. Dar este numai o impresie, pentru că, în special exemplarele mari de clenii, analizează cât se poate de atent tot ce se întâmplă în jurul lor și, dacă se ivește o ocazie de a mânca ceva, și care nu le trezește suspiciuni, atunci acționează.

În astfel de zone, unde apa râului era aproape staționară, după lansarea muștei o lăsăm puțin să plutească în locul respectiv, după care începem recuperarea acesteia. Uneori o recupe-

ram cu mișcări scurte, alteori cu mișcări mai largi sau chiar încercam să transmit muștei artificiale mici tremurături prin intermediul vârfului lanselei, pe care îl mișcam sacadat. Însă, de cele mai multe ori, reușeam să prind exemplare mici de clenii sau obleți. Clenii mari, pe care îi observam uneori prin apa ca de cristal, ori nu înotau după musca artificială, ori chiar se speriau și părăseau zona. În aceste

condiții am aplicat o altă tactică.

După ce lansam musca, iar aceasta atinge suprafața apei, o lăsam să plutească pe apă în acel loc 5-10 minute. Dacă nu aveam nici o prezentare, recuperam, foarte lent, șnurul, unu sau doi metri, astfel încât musca se deplasa pe suprafața apei foarte discret, ca și cum ar fi fost purtată de un vânt molatec. Opream apoi recuperarea, iar în noul loc țineam din nou musca

”Atunci când observ că peștele absoarbe musca artificială, trebuie să execut înțeparea în cel mai scurt timp, de aceea nu las niciodată lanseta din mână, având încordată și cealaltă mână, cu care țin șnurul”.

artificială nemișcată, timp de 5-10 minute, după care reluam operațiunile. Dacă aveam posibilitatea, în timpul pauzelor, când musca plutea nemișcată pe suprafața apei, sprijineam lanseta de porțiunea vreunei borduri de stuf, de vreo creangă mai aplecată sau orice alt obiect de pe mal, ca să nu obolesc, fără însă a o lăsa cu totul din mână. Poate că nu eram chiar atât de încrezător în această metodă, dar chiar la primele încercări am și reușit să prind un clean de peste jumătate de kilogram. Interesant, dar și îmbucurător, este faptul că, uneori, observam prin apa limpede, la depărtare și de 7-8 metri de musca ce plutea nemișcată pe suprafața apei, câte un clean dolofan care, după un minut, două de indiferență, înota către musca artificială și, de cele mai multe ori, se declanșa și atacul.

Foarte importantă la această metodă este atenția cu care urmăresc musca artificială ce plutește pe suprafața apei. Atunci când observ că peștele absoarbe musca artificială, trebuie să execut înțeparea în cel mai scurt timp, de aceea nu las niciodată lanseta din mână, având încordată și cealaltă mână, cu care țin șnurul. Peștii, și în special clenii mari, sunt foarte suspicioși și imediat ce simt că insecta ce o au în gură nu e atât de comestibilă pe cât a părut, o expulzează într-o fracțiune de secundă.

Tot cu această tehnică am pescuit și pe bălți, după roșioare. Chiar dacă ele nu sunt atât de prudente cum sunt clenii mari în zonele cu ape liniștite de pe râuri, nici acestea nu atacă muștele artificiale orbește și toate detaliile acestei metode trebuie executate cât mai corect.

În special când apa are o claritate foarte mare, și condițiile de pe maluri îmi permit, lansez muștele artificiale din pozițiile ghemuit sau din genunchi, și tot din aceste poziții aplic și tehnica aceasta de pescuit. Este o tehnică de pescuit cu muște artificiale mai statică, dar care, de multe ori, este foarte eficientă. Cel mai mult am folosit imitații de lăcuste, greieri și bondari. **NPR**

Două muște irezistibile pentru avat

TITUS PINTEA

Foto: MIHAI VASILESCU

Unicul ciprinid răpitor, veșnic flămând și în permanentă goană după cârdurile de obleți, marele *Aspius*, este amator de muște naturale, dar și de artificiale. Pentru muscarii din apele colinare și de șes, pescuitul avatului este o mare provocare dat fiind șiretenia peștelui, dar și atacul neprevăzut ce se poate declanșa atât din șuvoaiele iuți și puțin adânci, cât și de sub umbrarul unor sălcii pletoase, sub care acesta își pândeste prada și, nu o dată, am văzut atacul fulgerător asupra unor libelule albastre ce zburau la oglinda Crișului.

Foarte precaut la zgomote, umbre, mișcări suspecte, avatul se va retrage imediat, deci câteva recomandări colegiale vă pot deveni utile.

La pescuitul pe vaduri, pentru ca să evităm deplasarea zgomotoasă prin albie, vom înainta foarte încet, cu pași mărunți. E bine să facem opriri pentru liniștirea apei, și-n aceste condiții, lansările lungi în diagonala râului sunt de succes.

Este bine să evităm pescuitul de pe malurile înalte, de unde, atât umbra noastră, dar și mișcarea, vor pune în gardă avatul care se află în șuvoi și nu va ataca nici cea mai atractivă muscă. Nu o dată am observat avatul pornind spre artificiala mea, apoi oprindu-se la un metru de ea, observându-mi mișcarea pe malul înalt.

Ca echipament, muscarul de avat are nevoie de cizme sold ori pieptare, dar mai util este un costum cu bocanci care au talpă anti-alunecătoare, ce permite pescuitul în albie în vaduri mai adânci. Evident, alegerea este la

Foto: TITUS PINTEA

latitudinea și buzunarul muscarului de avat.

Varga de muscă trebuie să fie de clasă superioară, minim 7/8 ori 9/10, cu lungimi de 300 cm, echipată cu mulinetă și șnur corespunzător clasei. Forfacul, de lungimea vergii, este cu terminala de 0,20-0,25 mm, necesar aducerii la minciog a unui pește bătaios, ce poate atinge 3-5 kg. Minciogul, mereu la îndemâna muscarului, este imperios necesar.

Șnurul, de preferință, este bine să fie *sinking*, dat fiind că, după lansarea lungă, musca mare se va scufunda spre substrat, iar atacul va interveni, în cele

mai multe cazuri, la începerea recuperării muștei care, prin ridicarea ei, dă impresia unei insecte sau unui peștișor ce încearcă să fugă, grăbind atacul.

Din experiența anilor, mi-am confecționat muștele de avat pe cârlige mari, nr. 4-6, cu tija lungă de 3-4 cm și care, odată intrate în gura cărnoasă a avatului, se implantează perfect și ne asigură capturarea peștelui, care este sigur al nostru doar când a intrat în minciog.

Muscarii de avat știu că acest pește puternic poate sălta din rama minciogului cu o ultimă lovitură dură de coadă, deci, ca ultim sfat, când îl

aveți în minciog, ridicați paleta pentru a fi siguri că peștele este în adâncul plasei. Am făcut această recomandare fiind „Stan pășitul”.

Am mai multe muște preferate pentru avat, dar două modele mi-au adus, alături de „libelulă”, „musca de varză”, ori „lămâița”, capturi deosebite în strună, deci le prezint în continuare.

Un prim model de succes ar imita o muscă mare cu corp cafeniu-ărâmiu, creat din mătase pe un cârlig nr. 4, apoi legăm sub ochetul cârligului două aripi dintr-o țesătură micronică, ce se aseamănă bine cu aripile naturale ale libelulelor ori bondarilor mari. Dintr-un smoc de barbule luate de la pana din coada fazanului, întoarcem peste aripile deja legate de cârlig întreg smocul, creând peruca muștei. Aspectul general, dar, mai ales, mișcarea acesteia în apă, este foarte asemănătoare cu o muscă mare purtată de șuvoi.

Al doilea model este ideal spre seară, dat fiind contrastul coloristic. Are corpul confecționat din lână galbenă scămoșată, pe care îl formăm până sub ochet, unde legăm un smoc de barbule din gâtul fazanului auriu, ce prezintă intercalații coloristice de evident contrast, apoi facem o perucă din hacklă de cocoș alburii-gălbui, iar musca este gata.

Cu primul model am avut o captură de avat pe Crișul Negru, lângă podul Zerindului, ocazie unică, ce nu cred că se va mai repeta.

Pescuiam în mijlocul râului, într-un vad de un metru, cu lansări spre malul înalt și abrupt, și, la o lansare norocoasă, sub o salcie, văd o învolburare la suprafața apei și simt o greutate enormă în mânerul vergii de muscă pe care o aveam în acei ani, din bambus lipit hexagonal, de 270 cm, clasa 6/7, producție cehă, admirabilă.

Stăteam în mijlocul râului și peștele, bine prins în cârlig, se rotea în jurul meu încercând scufundări și rondo-uri largi, apoi tot mai strânse, varga era covrig și vâjâia, transmitându-mi fiece zvâcnire a avatului care, în final, cu minunatul său corp argintiu de 78 cm și cele 5,6 kg s-a predat. Am ieșit din apă cu minciogul strâns la piept, încasând ultimele zvâcniri ale acestui pește record din cariera mea de muscar.

În încheiere, răbdare și exigență la alegerea materialelor de calitate, recomandată pentru realizarea acestor modele, iar în partida de testare, vă urez un avat mai mare decât cel a cărei imagine mi-a rămas întipărită în sertarele minții, din memorabila mea partidă de pe Crișul Negru. **VPR**

COMPETIȚII

CONCURS DE PESCUIT CU MUSCA ARTIFICIALĂ

TITUS PINTEA

Foto: TITUS PINTEA

Păstrându-ne tradiția, după mai multe amânări din motive hidro-meteo, în data de 3 iulie, Clubului VPS din asociația Bihoreană a organizat întâlnirea muscarilor, care s-au reunit pe câmpul Lorăului. Crișul Repede ne-a primit cu ape tulburi și vijelioase, așadar onorata adunare s-a deplasat operativ pe Pârâul Brătuța, la doar câțiva kilometri distanță.

Experimentatul organizator, dl. Nicu Venter, a trasat noile standuri, apa fiind deosebit de bună pentru muscărit. Astfel, după tragerea la sorți, muscarii și-au ocupat standurile de concurs pentru unica manșă de 3 ore. Toți având șanse egale, s-a dat startul competiției.

Concursul din acest an a marcat 20 de ani dela primul concurs organizat de Clubul VPS Aleșd care, de atunci, ne-a onorat vreme cu păstrarea acestei frumoase tradiții.

Ne-am bucurat de revenirea colegului nostru muscar, Cosmin Bradea, după gravul accident suferit acum vreo trei ani la o trecere de cale ferată. Ajutat de distinsa soție, Diana, a reușit, după ani de suferință, să țină din nou în mână varga de muscă. Doresc să menționez că Diana este o deosebit de bună și experimentată pescăriță de musca, cu multe participări competiționale.

Zona deosebit de frumoasă a văii Brătuței a complectat fermecul competiției, iar pârâul ne-a oferit păstrăvași numeroși, returnați imediat după măsurare, numărul celor prinși asigurând o departajare clară a iuscinței fiecărui muscar.

După terminarea manșei, la masa juriului au fost expuse și apoi acordate frumoasele plachete ornamentate în specificul muscăritului, precum și diplomele acordate din partea AJVPS Bihor.

După mica festivitate de premiere, câștigătorii fiind, și în acest an, veteranii muscăritului, în ordinea clasamentului Ionică Dejeu, Aron Brândăș și subsemnatul, a urmat masa festivă, un minu-

nat bograci la ceaun, gătit de specialiștii vânători bucătari ai Clubului Aleșd, d-nii Ionel Popovici și Ciprian Noje, care, în toate competițiile de muscă, ne-au asigurat minunata masă comună, participanții mulțumindu-le și în paginile VPR, pentru dăruirea și munca depusă.

Ca la fiece reîntâlnire, au urmat povestiri din competițiile anterioare, dar și din acțiunile de repopulări anuale cu mii de indigeni aduși dela Tusa - Sălaj și Remeți - Bihor, deversată în condiții optime în apele care, în acei ani, erau în gestiunea AJVPS Bihor, bine păzite și populate, astfel încât au putut găzdui competiția de anvergură OPEN Transilvania.

Am ținut să fac această remarcă deoarece, la toate acțiunile de repopulări din zonă, dl. Nicu Venter, secretarul Clubului VPS Aleșd, a fost factorul de decizie și organizare, alături de muscarii pasionați care au concurat azi în competiția județeană.

Mulțumiri organizatorilor, conducerii asociației județene, urări de totală în sănătoșire colegului muscar Cosmin Bradea, pe care îl dorim la anul pe podiumul de premiere.

Tuturor, în partidele de muscă din acest an și-n viitor, sănătate și fir întins!
VPR

ABREVIS

Viermuși aproape reali de la Marukyu - momeala optimă pentru cârlig

Viermușii sintetici de la Marukyu Japan au forma și aspectul perfecte pentru a păcăli orice specie de pești pașnici de apă dulce sau chiar sărată.

Disponibili în 4 culori diferite, și cu aromă de brânză, **Marukyu Maggot** pot fi folosiți în repetate rânduri, fiindcă rezistă mai multor capturi decât omologii lor reali. Sunt mai multe ingrediente care alcătuiesc componența produselor Marukyu, majoritatea lor fiind secrete de fabricație. Iată câteva dintre cele dezvăluite de producătorul nipon și folosite în gamele proprii:

Tanishi - produs extras din procesarea melculor de apă, cu o concentrație ridicată de proteine animale și un miros puternic;

Sanagi - extract de crisalide de viermi de mătase, o exclusivitate Marukyu, cu o mare putere de atracție datorită conținutului ridicat de proteine;

Nori - element extras din alge marine cu aport nutritiv extrem de ridicat, atunci când este inclus în nade și momeli. În plus, în componența Nori intră vitamine, steroli vegetali și acizi grași Omega-3 și Omega-6. **NPR**

mica publicitate

VÂNZĂRI

Vând armă de vânatoare marca IJ 54 cal. 12, în stare perfectă, toc, cartușieră piele, costum vânatoare, rucsac, cizme, la prețul de 14.000 lei. Nicolae Apostol, tel. 0721-463.538/0241.617.626.

Vând carabină BAIKAL IJ 223 REM și lunetă BUSHNELL 3-9x40, noi, nefolosite, la prețul de 2.000 lei. Tel. 0787-893.391.

Vând binoclu NIKON MONARH 10x56, nefolosit, la prețul de 1.200 lei. Tel. 0787-893.391.

Vând armă cal. 12 marca Z.B. și armă cal. 16, marca IJ 53. Tel. 0765-771.945.

Vând BROWNING SCHOELLER PHOENIX, cal.12. Tel. 0722-224.762.

Vând armă de vânatoare cu țevi lise cal. 12, marca ZB, armă de vânatoare cu țevi lise cal. 16, marca IJ și armă cu aer comprimat cal. 5,5 marca GAMO, toate în stare bună. Tel. 0765-771.945.

Vând armă mixtă SABATTI FOREST 9,3x74-12/76, armă nouă, nefolosită. Cadou toc, curea, cartușieră, muniție. Preț 900 euro. Vând trofeu lup naturalizat, la prețul de 350 euro. Tel. 0748-144.314.

F.S.P.-1 cod fiscal
Ф.С.П.-1 1002600023242

fisa de livrare
доставочная карточка

V.P. П.П.	loc. место	cifru литер	pentru revista на газету	32876 (indexul publicatiei)
--------------	---------------	----------------	--------------------------------	--------------------------------

Vânătorul și Pescarul Moldovei
(denumirea publicatiei / наименование издания)

Pretul Стоимость	abonamentului подписки	Fara TVA	TVA	Total	Numarul de complete кол-во комп.
	readresării переадресовки				1

pe anul 2016 lunile
на 2016 г. по месяцам

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X

localitatea
куда (cod postal / почтовый инд.) (adresa / адрес)

destinatar
кому (numele, prenumele / фамилия, инициалы)

F.S.P.-1 cod fiscal
Ф.С.П.-1 1002600023242

Intreprinderea de Stat "Poșta Moldovei"

ABONAMENT la ziarul, revista
АБОНЕМЕНТ на газету, журнал

Vânătorul și Pescarul Moldovei (denumirea publicatiei / наименование издания)	32876 (indexul publicatiei)
--	--------------------------------

numarul de complete кол-во комп.	1
--	---

pe anul 2016 lunile
на 2016 г. по месяцам

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X

localitatea
куда (cod postal / почтовый инд.) (adresa / адрес)

destinatar
кому (numele, prenumele / фамилия, инициалы)

TALON DE ABONAMENT

Vânătorul și Pescarul Moldovei

Index - 32.876
12 luni - 150 lei MD

Fișa de livrare se completează la
oficiul poștal (localitatea, cod poștal,
adresa domiciliu, destinatar)
F.S.P.-1 Cod fiscal 1002600023242
Întreprinderea de Stat „Poșta
Moldovei”

mica publicitate

VÂNZĂRI

Vând țevi mixte SUHL cu pană, stare foarte bună, calibrul 7x57 – 16/70, la prețul de 500 euro. Tel. 0745-370.948.

CUMPĂRĂRI

Cumpăr armă de vânatoare cal. 12, cu țevi clasice – juxtapse. București, tel. 0722-359.762.

Cumpăr cartușe alice calibrul 10/89 diferite mărimi, alice numai armurier/importator (max. 300 buc.) persoană fizică – prin armurier. Cumpăr pentru colecție, numai produs impecabil, mașină (presă) sertizat/confecționat cartușe de vânatoare. Tel. 0722-598.998.

VÂNAT RĂNIT -

Rezolvare din numărul trecut

1	S	A	N	G	E	R	O	S	B
2	O	M	O	R	E	G	A	L	I
3	L	A	N	A	P	A	T	I	C
4	I	R	A	D	E	R	A	I	
5	C	E	R	T	A	T	N	U	C
6	I	U	I	M	I	T	A	L	
7	T	A	R	C	T	U	C	I	
8	A	P	A	T	I	N	T	A	S
9	R	L	A	R	V	E	M	T	
10	E	T	E	R	A	T	I	P	I

AUGUST 2016

ZIUA		ÎNCEPUTUL PERIOADEI FAVORABILE PESCUITULUI				FAZELE LUNII	SOARE	
							RĂSARE	APUNE
1	L	2.36	8.02	14.05	21.28	L.N.	6.04	20.39
2	M	3.24	8.49	14.51	22.17			
3	M	4.13	9.37	15.41	-			
4	J	0.43	6.24	12.08	18.02	P.P.	6.13	20.28
5	V	1.31	7.14	12.47	18.51			
6	S	2.18	8.02	14.35	19.38			
7	D	3.06	8.53	15.23	20.27			
8	L	3.53	9.37	16.11	21.03			
9	M	4.48	10.22	17.07	21.48			
10	M	5.36	11.10	17.47	22.36	L.P.	6.22	20.16
11	J	6.21	12.02	18.39	-			
12	V	0.21	6.48	12.42	19.01			
13	S	1.09	7.35	13.33	19.46	U.P.	6.30	20.04
14	D	1.57	8.21	14.20	20.31			
15	L	2.45	9.07	14.09	21.09			
16	M	3.36	9.46	14.58	21.51			
17	M	4.23	10.34	15.47	22.43			
18	J	5.12	11.25	16.38	23.27			
19	V	6.07	12.17	17.29	-	L.N.	6.04	20.39
20	S	0.07	5.49	12.26	18.18			
21	D	0.49	6.35	13.15	19.05			
22	L	1.35	7.21	14.07	19.51	P.P.	6.13	20.28
23	M	2.24	8.09	14.53	20.39			
24	M	3.13	8.48	15.41	21.25			
25	J	4.05	9.36	16.29	22.14			
26	V	4.51	10.24	17.16	-			
27	S	0.51	5.43	12.21	18.44			
28	D	1.46	6.39	11.18	19.37			
29	L	2.37	7.32	12.15	20.25			
30	M	3.31	8.27	13.01	21.09			
31	M	4.26	9.11	13.47	21.53			

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

ÎNTOARCERE LA NATURĂ

ION MIHAIU

ORIZONTAL: 1) E cu dus și întors (masc.). 2) Nu e tocmai corect – Luată la rost. 3) Se întorc cu floarea în sus – Întorși pe jar. 4) Întoarse din apă – Se întoarce după soare (în mod natural...). 5) Face diferența dintre munte și mare (pl.). 6) Prinse în potop! – Întors între păgâni. 7) Vânători de chinuri – Luneta pentru vânător (fig.). 8) Fata ...cu dus și întors! – Întors din gură. 9) Văicăreli în natură – Luată la țintă! 10) Aflate în natură! – Întors din aval! – Ai după întoarcere!

VERTICAL: 1) Acceptat ca vânător. 2) Întoarsă de la școli înalte - Crud la miez! 3) Aparținător domnilor pământeni. 4) Se întoarce pe la gene – Se întoarce pe deget. 5) Curea! – Întoarsă în natură. 6) Scaune lângă scenă - Perioadă mitică. 7) Foarte puțin văzute de vânători. 8) Vânători de profituri meschine. 9) Abia văzut – Vânători de munte (reg.). 10) Aflate în alai! – A nu te întoarce împotriva șefului. **NPR**

CUPON ANUNȚ

mica publicitate NPR
Anunț gratuit – maximum
15 cuvinte

Text anunț:

.....

Data:

Nume și prenume:

.....

Tel:

Anunțurile pentru mica publicitate se fac până în data de 20 ale lunii curente, pentru luna următoare!

Adresa redacției: AGVPS din
România, București, Calea Moșilor
Nr. 128, Sector 2, Cod 020882

Puteți primi acasă revista **Vânătorul și Pescarul Român**. Primiți 12 reviste consecutive începând de la data abonării. Completați cuponul alăturat și trimiteți-l împreună cu dovada plății abonamentului (**copia ordinului de plată sau a mandatului poștal**) pe adresa: AGVPS din România, București, Calea Moșilor nr. 128, Sector 2, cod 020882.

Doresc să mă abonez la revista **VÂNĂTORUL ȘI PESCARUL ROMÂN** pe o perioadă de 12 luni (2016).

PREȚ ABONAMENT 12 LUNI: 55 LEI

NUME

PRENUME

Adresa la care doresc să primesc revista este:

Strada Număr

Bloc Scara Apartament

Localitate Județ/Sector

Telefon Data

Semnătura

Am achitat suma de în data de

..... cu

Ordin de plată, Nr.

Mandat poștal, Nr.

Plata se va face în Contul RO23RZBR 0000 0600 0066 7242 deschis la Raiffeisen Bank – Agenția Moșilor. AGVPS din România, C.I.F. nr. 24251140.

PUBLICITATE

CANISA CERNICA

AUTORIZATĂ SUB NR. 0115-IF/18.11.2013

Sunt disponibili pentru vânzare, câini de vânatoare și căței din părinți folosiți la vânatoare, după cum urmează:

- o femelă de copoi ardelenesc, antrenată pentru vânatoarea de mistreți, în vârstă de 2 ani și jumătate;
- o femelă de jagdterier sârmos, în vârstă de 2 ani și jumătate;
- o femelă de copoi ardelenesc, născută în data de 26.05.2015;

- un mascul de tekel sârmos, născut în data de 10.09.2015;
- 2 masculi și 5 femele de copoi ardelenesc, născuți pe data de 02.05.2016;
- vor fi disponibili pentru vânzare, după 01.08.2016, 2 masculi de tekel sârmos.

Câinii și cățeii precizați vor fi livrați cu atestate de proveniență și carnete de sănătate.

Prețul de vânzare este de doar 350 lei, cu TVA inclus în preț.

Doritorii se pot adresa d-lui Gelu Pintilie,

la tel. 021-270.80.60 / 0727-985.219 sau d-lui tehn. Florin Buzatu, la tel. 0732-333.113.

FABRIQUÉ
EN FRANCE

SPEEDLINE

Verney-Carron vă dă întâlnire cu istoria ...
nu trebuie decât să acționați pârghia!

NEW!

SPEEDLINE nu este o carabină bolt action, nici semiautomată, nici cu acțiune liniară. SPEEDLINE este pur și simplu revoluționară. Pentru a vă convinge este suficient să acționați pârghia: veți descoperi rapiditate a tragerii, stabilitate și confort fără egal...

Confort

Datorită patului Executive Stock® : 4 poziții de reglaj a înălțimii obrăzarului.

Rapiditatea tragerii

Datorită sistemului Stop&Go® brevetat, permite o rapiditate a tragerii neegalată de vre-o altă carabină cu repetiție manuală.

STOP
GO

Stabilitate

Recul cu 45% mai mic cu frâna de gură Fulgur®

HUNTERSHOP ORADEA
TEL.: 0259 47 40 40 | FAX.: 0259 40 64 22
WWW.HUNTERSHOP.RO

NATURA, AMBIENTUL, OMUL ȘI
Verney-Carron
CHASSE

www.facebook.com/HUNTERSHOP.ORADEA

www.facebook.com/VERNEYCARRON

VERNEY CARRON CHASSE
TEL.: +33 4 77 79 15 00 | 42002 SAINT-ETIENNE
WWW.VERNEY-CARRON.COM

PREMIERĂ: 21 IULIE, ORA 21:00

THE
FISHING & HUNTING
CHANNEL

STUDIU DE CAZ LA SPINNING

CUPA LIGII 2016

48 de echipe au prins și măsurat peste 800 de șalăi, în 27 de ore de competiție pură.
Vă invităm la concursul de deschidere a sezonului competițional 2016, Cupa Ligii 2016, pentru
a-i vedea la lucru pe cei mai iscusiți pescari de răpitori din România.

WWW.FISHINGANDHUNTINGTV.COM